

Elogiu păsărilor

Anastasia Forfotă

Anastasia Forfotă

Elogiu păsărilor

București, 2022

Copyright

Elogiu păsărilor

Redactor: Anastasia Forfotă
Tehnoredactor: Anastasia Forfotă
Ilustrator copertă: Anastasia Forfotă
Grafică: Anastasia Forfotă

București
România

Date de contact ale autorului: anastasiaforfota@yahoo.com

Prima ediție digitală 2022
ISBN: 978-973-0-35915-2

Această carte nu este terminată.

Luminii și aripilor
atât de luminoase
încât nu se văd

Reason

I love you simply because I love you,
because the way that I love you is reason enough for me to love you.

Because if you were fire I would burn up in your flame,
just to be a little closer.

Because if you were light I would turn blind at the sight of you,
and still not shut my eyes in pain.

Because if you were Sun I would be Icarus
and I'd build wings merely to reach you,
just for a moment,
for a minute glimpse,
and then fall in the abyss,
admitting sweet defeat.

If you were candle I would pray before you,
and then bend to kiss your heat.
And if you asked me of my burnt lips
my confessional would be discreet
- so much that you wouldn't know what it means.
I would tell you that absences hunger me
and that I need to eat,
but that the presences - God - devour me
and barely let me live.

And if you looked at me I'd burst ablaze
because it is your presence I kiss.

It is because of your hands that mine tremble
and because of your tears that I whimper,
it is your eyes that I miss
even when they're near,
it is your reprieve
or your glare
- they burn me either way –

it is for you that I pray,
it is for you that I'm here,
it is for you that I stay,
it is for you that I breathe,
it is you that I bow to,
it is you that I'm blind to
- even when it is you alone I see -
it is you, it is you-

It is because I love you,
because I love you, because I love you,
(because I don't know how not to,)
because I love you, because-

That's it.
There are no words for it.

Propozițiile

Toate obsesiile mele sunt înstrăinate unele de altele.

Sunt atât de mult încât dispar

și numai eu.

În locul meu tu,

mereu.

Când tu eu nu

sunt

și e bine.

Când nu eu sunt,

dar mor cu tine.

Întregul meu prea-plin se-adună într-un vârf

de limbă, de deget, de cuțit,

de sfânt a fi a fi a fi.

Durerile mai mari distrag

de la celelalte dureri ale mele

și de la faptul că dispar,

însă ele apar numai când din zbor

în somn sau ce seamănă cu somnul

cad în gol și dor

și trezesc din amorțeala agoniei lor amortizarea aripilor,

căci de fapt când eu tu nu,

evident.

Gândul de moarte și final e clar,

însă cel de viață și de drum este iar

sub același vis murdar, de dar, de har, de dor bizar.

Mintea

minte poate și e

cimitir al sănătății mele.

Toate iubirile mele sunt suflete și ele.

Nu știu totuși care sunt vii

și care murite.

Simt și sunt atât de mult că le omor

și când învie devin orb

și sătul.

Numai tu, Nenumen, numai tu,

în locul meu chiar și când nu

sau când desigur că sunt

scriitorul contemporan, nenumit asemenea.

Fii

Ciocnirea golurilor împlinește-se
în cioburi. Orbitele orbesc înainte de timp, își simt
aripile grele. După zboară. Oamenii se scutură
de bine și mușcă. Șerpii se nasc

unii pe alții. Ne cunoaștem,
dar am uitat.
O miază ne veghează. Verighetele ne-ncing
degetele-n rugi. Cineva moare pentru noi.
Dumnezeu la poartă.
Vede tot ce facem.
Plânge și ne iartă.

Cum credință

Pe deasupra noastră
păsările trec prin Dumnezeu și se preschimbă-n piatră
din care sufletul s-a rupt și s-a scurs pe apă
vie în sus.
Ne punem mâinile și gândurile-n cruce
ca să îl chemăm. Pe cine? Îl duc cuvintele în minte din tine
și îl fac două linii sau trei, l-au devenit Iisuse. Asta minune.
Să spunem o rugăciune ca să Îl aducem înapoi în lume.
Iarba o smulgem fir cu fir de pe unde a pășit
și o păstrăm la guler. Mulțumim
tălpilor Lui, mulțumim. Sărutăm cuiele,
ne mânjim buzele cu sânge, ne curățim.
Hai să ne ținem un pic laolaltă.
Ca animalele, și noi ne înghesuim
ca să ne iubim.

Nadir

veneai cu ceață înainte
ca o salve
ca o boare
veneai cu o frunză moartă
şi o robă șifonată
veneai ca un plânset
pentru cei ce-ți fac cântec
numai ca apoi să scuipe
unde-au sărutat
veneai
ca să te văd
ca să mă vezi
curgeai ca o lacrimă
ca un şuvoi
de chin de mare de izvor de munte de orice
veneai ca să pleci
veneai ca să mori
veneai să te omor
şi eu n-am vrut
căci ştiu mai bine ce vrei tu

Lui

Cu cerul înainte,
dinți stricați îți spurcă numele,
ți-l scuipă pe morminte,
pe trotuare,
aşteptând o judecată justă,
o faptă curată
să iasă din gura lor amară,
căci ei ştiu mai bine decât tine
cine eşti,
ce-ai făcut,
ce gândeşti

Cu clipa clipită-n zare
ratată
ca orice altă mare,
abia acum te scoli din neființă,
te cureți de pucioasa
închipuirii lor
şi te-mbraci în cupru,
într-un gând,
într-o lumină albă,
ca o față de lună neplină
căreia încerci să-i ghiceşti forma
şi umbra.

Ofrandă (din lume pentru lumen)

Cred că a venit vremea recoltei. Se văd deja semănători sosiți
în inversul apusului înspre răsărit, auriți pe la margini
cu puțin argint și culegând roadele de la vecini. Printre ei
te văd și pe tine și tresar. Nu te așteptam
atât de devreme în grădina mea
și atât de târziu în prag,
ce mai aștepți? Atunci ia
cei ai de luat și pleacă.
Tot nu ai plecat?
Lasă-mă să-ți dau din masă
un picior de lemn, să te sprijini în el.
Lasă-mă să smulg din perete
cărămidă și să ți-o pun biserică.
Lasă-mă să iau din geam ciob
și să mă rog.
Lasă-mă să-ți fac ofrandă pe verandă, unde te aștept
să-mi desprinzi din suflet. Îți ofer
un pic din gura rămasă
și puțin dintr-o coastă
și o fărâmă de creier ca să
faci cu el ce vrei, să-l spulberi
dacă nu e roditor, să-l calci în picioare
dacă-i prea iscoditor, ca pe un covor.
Lasă-mă să-ți cer
grăuntele de cer pe care-l porți pe spate. Poate
astfel și oasele vor fi mai frumoase sau poate or naște din ele
osanale: o stea
sau o bucățică din ea,
măcar să am mai mult decât am acum,
măcar să am, măcar să am,
ca să îți dau, ca să îți dau.

Barca Domnului

Barca Domnului amenință că mă ia-napoi
că mă ia
acolo de unde am venit noi
suflete, din mare sau din ploi, este la fel
când valuri, vânturi mă lovesc,
când în spinare mă izbesc,
cu un deget în jurul măduvei
și strivesc
- se așteaptă să cedez?

Să cedez ce?

    un pahar spart
un ciob curat
un strop întin
și-un punct de fin.
    să-mi taie spina
să beau din vina
vinului din vas
din vii sustras
    așa risipă
doar într-o clipă
să-ntind o mână
să prind fărâmă
de nisip

și totuși...

Respirul dintr-un centru-mi vine,
central dintr-un deget, dintr-un mâine
și mă-ntorc și găsesc
- mă rog, ce mai nădăjduiesc.

Barca Domnului așteaptă încă pe mal.
M-aș putea alătura unui singur val - dar nimic mai mult,
e clar.

Lumina

Am venit într-un final, ca de obicei, mult prea târziu pentru a mai prinde ceva, sau așa am crezut. În realitate, se simte miros de ulei în aer, proaspăt pregătit și raze se promit din spatele unei uși închise și ferecate cu lacăte de lemn și arse. Este plăcut afară, admițând că plouă, ca de curând, dar acum e numai rouă și ca milioane de cristale se așterne peste dale și le limpezește. Este noaptea târziu și aștept dârdâind, căci caldul nocturn e mereu frig. Nu vreau să vorbesc, în acest ceas liniștea e sacră, așa că strâng din dinți și sper să vii. Mai e puțin și simt suflete lângă ale mele - căci consider că toate iubirile sunt suflete și ele - care se înghesuie unele în altele, de parcă grădinile s-au împuținat în numai două zile. Al meu suflu se amestecă cu multe alte sufluri grele și care pentru că e primăvară se văd străvezii și dispar, o ultimă urmă că ar fi fost ceva risipindu-se-ntru-n clar albastru de deasupra. În această fază luna își revine de la mult-prea-plin și se micșorează ca să nu dea pe dinafară cu lumină și să înece cerul cu ceară. Privesc în sus și tot mă înfioară - preconizarea. Îmi zumzeie vânturile-n mine și mă cutremur; clopotul a început să bată și tremurul mai tare mă cuprinde, dar cuprind un braț pe după mijloc și mă prefac că mă închin; din negura ușii se ivește o văpaie; oare ce or spune sfinții despre mine? Că ce e cald vid și vag mormânt urmat de răsărire pentru mine e un cânt și nemurire? Nu contează ce cred ei, căci ei ar trebui să știe cum înaintea fi-erii tale s-a fiit un punct de alb care ți-a prevestit venirea dintru un cuvânt și-o liturghie.

Mai întâi negru, și apoi un contur.

Lumina ți se prelinge pe chip și ți-l cufundă în aur. Ca să vezi, se face alb, iar o clipă ochii mi se-nchid, sperând să păstreze o fărâmă de lumină pe retine mult după ce vom fi murit. Când îi deschid inimile mă-nconjoară și cu spaimă se clatină, ferice de cei ce plâng și ferice de cei blânzi, căci bucuria lor este frumoasă, dar năucește alte bucurii, gurile urlă și mă rog să tacă, căci zgomotele lor îmi acoperă ochii și nu pot să te văd cum se cuvine. Ele se opresc deodată. E liniște acum, în sfârșit, așa deci te aud. Speram să nu mă regăsești printre mulții alți ce sunt, să mă confunzi probabil, dar nicidecum - m-ai zărit dinainte să mă fi văzut. Totul e mai întunecat la lumânare, aș zice, pentru că și tu, recunosc, mă privești ca și cum nu ai ști cine sunt sau ca și cum ai ști și aș fi mult mai mult. Când miști buzele simt că mi le-ai mișca mie, căci le mișc în același timp. Când îți muți irișii e ca și cum ar înflori iarăși pentru-a mă urmări. Din nou mă prefac că mă uit prin tine, că mă uit la flacără, că încerc să nu mă ardă, că mă uit pe mine. De fapt, cred că asta și fac. Mă uit la flacără, încerc să nu mă ardă.

E liniște, dar liniștea e sacră.

Vis, trezit la...

... Serendipitate.
Tu ai, tu da, tu vei, tu.

Într-o dimineață tu

Într-o dimineață tu

Dar parcă
nu

Și dacă

Cum

se poate așa ceva
să lași fărâme-n urma ta
din gând în vis
din el în zi
și apoi să dispari

de parcă

nu a fost nimic

Ce dacă?

Măcar atât

Gând

M-a lovit ca un pumn
sau ca un val în spate
pe care nu l-am văzut venind.
Nu am prevăzut nimic.
Încerc să-mi recapăt suflul -
a decăzut aritmic -
mă învăț cu noul,
dar acesta-i schismatic.

Îl iubesc.
Nu ştiu de ce, dar îl iubesc.
Am nevoie de el, aparent, ca să trăiesc.

Mercur

Umbra coroanei atârnă peste oaza
în care un vechi munte s-a topit, iar
norii se scutură încet în ea, marcând-o.
O piatră brută, translucidă,-i
trezeşte sufletul şi spuma, şoptind
"Nu există moarte..."
Apoi, cu buzele un crater şi mintea
un vulcan, cerul zbiară
"Nu există viață!"
Iar eu spun, cu gura plină
de foc, de fum, de cenuşă care-neacă,
"Dacă n-am putut trăi
şi totuşi
nici nu voi muri,
atunci iubirea-i o impresie
şi ea."

Numai eu exist şi mă dizolv în mine.

Ochiul Păsării

Această pasăre e neștiută,
capturată într-o cușcă;
ea cântă dar nu-i auzită,
de furie orbită.
Încerc să amuțesc
murmurul și cârâitul,
melodia ei,
jelitul, îndulcirea,
mânjirea-i ușurare,
o crudă-nsămânțare
- o scuipă;
și vreau să strig

Pleacă!
Și lasă-mă în pace!

Dar nu zboară din cușcă
nici când n-are lacăt;
ea numai stă, bolnavă,
și-așteaptă să-i pun capăt:
am buzele cusute,
sămânța-n dinți din spate,
- izbește-a sângera -
nu o lăsa să scape
căci mă va îngropa.

Leviatan

Crocodilul s-a străpuns în inimă
cu-o suliță improvizată
din propria coadă.
Are ochi verzi în care, vezi,
cioburi se-adună, o ciumă
de cuțite ce seceră morminte,
le sfărâmă.
Cum ai vrea să respiri vârtejuri, ape
şi înecuri să sorbi, să culegi
valuri ca pe flori,
să le mesteci,
cum ai vrea să trăieşti
doar ca să omori?
Şarpele-şi mănâncă coada
şi fără ea dispare.
Tu, fără a ta, ce faci?
Te prefaci
în spumă
sau in mare?

Nu regret.

Privesc în gol cum te răsufli,
cum te închizi ca un boboc,
ispititor 'n-a ta petală,
un trandafir şi ghimpii.

Ce-am cules din ochii mei,
să dau o mare, să scuip o stea?
Căci de toate-am râs plângând,
toate-au fost şi m-au scuipat.

M-am chircit în vid, să mor,
să mă-nconjor în lume;
eu am trăit nemuritor,
un suflet gol ş-un nume.

Gol - de vină, de păcat,
imaginea-unui sfânt pictat,
iar centrul meu e spumă.

Nu regret, nu regret...
dar un regret rămas e-n tine.

Trandafirul

Uite care-i faza
Nu pot să-mi dau seama
Dacă ești adevărat
Sau fals
Nu ți-e niciodată sete
Deși ești secerat
Ți-am găsit sângele
Dar nu ai sângerat
A trecut gerul peste tine
Dar tu încă ai rămas
Ce naiba
Că doar nu ești vreun sfânt
Să n-ai nevoie de mormânt
În pământ
Dar dacă ești
Iartă-mă
Căci eu nu pot recunoaște ce-i divin
Până nu-i văd moaștele
Și până nu murim

Imagine

Îmi tremură degetele în jurul
calei de livid albastru, îi sugrum
petalele şi trupul,
şi-o strivesc sub un pantof.
Cenuşa civită-o mănâncă
solul negru, iarba-i naşte moartea
calei, şi cu ea, sufletul meu.

Aud urletu-unui peşte,
pofta unui crez uscat, iar eu,
temut fiindcă îl scrutez,
mă arunc să-not cu el
- Ah!, de-aş învăța s-aleg
să înot cu floarea, să apun în apă.

Legendă

"Am avut azi o vedenie.
Nu o să mă crezi:
Se împerechează zodii verzi
și roșii și vorbesc în dodii.
Morții se adună împreună
și se cunună.
Evele mănâncă scoarțe de copac,
iar Adamii se uită și tac.
Nimeni n-ar crede că Ce ne face
îl ucide pe Cine, dar așa e.
Nici măcar nu le știm numele."
"Păcat. Mare păcat. Nu că au mâncat,
ci c-au dărâmat ce au procreat.
Dar ține ochii-nchiși. Vei găsi
sub pleoape eoni de lumini
și îmi vei mulțumi
când ne vom trezi."

Tropicul Racului

Nu știu unde suntem
Sau unde ne-am născut,
Iar ora nici Cuvântul nu o știe;
Putem doar presupune
Că de când ne-am cunoscut
Au trecut peste noi sute
De decenii nevăzute-
Nu le-am simțit, nu le-am crezut.
Eu încă aștept solstițiul de vară,
Atunci când o zi ești la zenit,
Să te privesc orbit ultima oară:
Te văd doar când îmi permiți.
Iar în rest tu numai înghiți
Ce mai rămâne din răniți
Prinși în triunghiuri și loviți
De Marea Diavolului sau Formosa,
Ma no umi și dragonii
Apelor de netraversat,
O cunoști - este a ta
Și face ce a învățat:
Îneacă tot ce trece peste ea
Și-i omoară pe cei ce o iubesc,
În ciuda a ce pătimesc.
Dar tu ești sfânt și nu te-nduri
Să ne cuprinzi iubind cu valuri,
Ci ne orbești și faci să credem
Că ești Tropicul Racului.
A milei fire nu cunoaște silă,
Iar dintre noi toți ne-am făcut din milă,
Căci dacă n-am fi fost compătimiți
Am fi murit pe loc cu toți,
Să știi.

Unele forme

Nu te deranjează discul, pus
forever on repeat,
să asculți același lucru
și să îl și cânți?
Nu te deranjează când
aceleași cercuri vin la rând
- sunt de fapt încercuri -
și deranjează tot ce tu
ai aranjat cu amănunt?
Mă înnebunește repetitivitatea
repetitivitatea
repetitivitatea
dar tu nu ești la fel.
Tot ce tu ești este moment.
Tot cine ești este un cer.
Tu nu te repeți, dar eu
îți cer mereu triunghiurile,
pe care le ascunzi,
dacă înțelegi ce spun.
Nu
Nu
Nu
murmuri ca un nebun
și mi le ascunzi mai mult.

“Umbră, fă-te copil!”

"Umbră, fă-te copil!"
spune luna noaptea.
E un vis urât numai
pentru că scriu P-urile strâmb
dar mari și certe precum sigur
cerul în sus se ridică fără sens.
Nu are ce face singur
căci ce e cerul fără sol
este numai negru
și plin de sori
ce-l fac și mai întuneric.
"Umbră, fă-te copil!"
precum a zis Savatie Baștovoi
dar "Umbră, fă-te copil" înseamnă altceva pentru mine.
Înseamnă că avem un copil
dar umbra nu e.

Și răgaz

Eram copil. Țin minte și acuma
cum m-ai îmbrăcat în alb, tu negru stâlp
și luminat. Eram copil, țin minte,
și eu odată, dar nu conta. Și acum sunt un copil
și nu contează. Tot pământu-i un copil, de altfel,
când luna-i eclipsată de propriile ei cratere. Dumnezeu ne iartă
păcatele. Nici nu le cunoaștem. Mie,
pentru că sper, ție fiindcă crezi. Sau invers. Hai să stăm puțin
pe podea și să ne aliniem degetele unele peste altele. Nu e nevoie
să rostim nimic, căci El știe ce gândim.

Superstițiile

Pastorul:
Copii, ne-am adunat aici pentru a sărbători tăcând. Ce a fost liniște acum e un gând, ce a fost moarte se trezește curând.

Nu mai dați nume celor fără nume.

Nu mai ispitiți sfinții
cu clinchetul de chei strecurate
de la porțile raiului.

Nu mai dansați în jurul focului
ca Ielele-n inelele jocului de stele.

Nu mai certați norii când plâng
după ce v-au făcut hatârul de a plânge chiar când le-ați cerut.

Nu mai furați harul pe sub tălpi cu un sărut
de parcă nu s-ar fi văzut.

Nu mai smulgeți hainele din ațele lor,
ca apoi să le coaseți cu susul în jos.

Nu mai cântați descântece, vă rog, ci doar rugați-vă pentru sufletele voastre,
fără alte tainice foloase. Nimănui nu-i pasă,
nici măcar Lui.

Cu frunțile unse
și fețele frumoase, iubiți pietrele
cu care aruncați în lutul din care sunt făcute.
Nu-i așa de greu.
Cel puțin, nu mereu.

Oile:
dar asta-i tot ce-avem
asta-i tot ce știm
să ne pregătim cu astrele și cu ele să cădem și să murim
altceva nu vrem
și nu putem să fim

Pastorul:
Șșș, tăceți acum,
beți roșu, solviți-vă corpul.
Închinați-vă Celui Fără Nume și nu Îl mai numiți
așa cum numai nu e.

Oile:
dar asta-i tot ce-avem
altceva nu știm

Vulpea

Tatiana, Tatiana,
te uiți bizar la cei din jur
să le-adulmeci vreun cusur,
ca o vulpe să te-ncarci
cu osânde şi remarci,
în sine-tău să ții ascuns
tot binele nerăspuns,
tot nimicul ce e tot,
tot adâncul nemaifost;
cu chinul splendorii tale
porți acul vieții fatale:
ochii tăi, verzi amărui,
sunt arma diavolului.

Ipostaze

Nu este adevărat. Aproape nimic
din ce văd nu este real, căci ei sunt orbi
și consacrați unor judecăți de neam. Tu nu ești așa, o vulpe,
tu nu ești un prag de care să se-mpiedice
Dumnezeu când vine să te ia,
nu ești un ac și nu omori, ci dai să bea celor ce cer
și numai te pleci ca un copac ca să le-auzi plângerile. Este sfânt
tot ce ei nu-nțeleg și nu aud. Ți se rup crengi din când în când
și te îneci cu gândurile pribegi ale altor sfinte veci,
dar tot un arbore rămâi, și tot un stâlp, numai că susuri ca un râu
plăpând când vrei și tu să urci către Veșnicul Stăpân.

Zbor-orb

Te vei citi vreodată în ce spun?
Probabil că nu.
Tu ești orb,
orb ca o pasăre de noapte
străpunsă de soare,
și, ca o răpitoare,
domnești la mare depărtare, căci numai poate,
numai poate vei prinde șarpele. Dar, pare-se,
privighetorile nu zboară când nu vor
să zboare. Una se așează la mine în palmă, îmi atinge
cu piscul sufletul:
aripile-i sunt descompuse,
penele ei - arse.
Ei, ei, ce mai contează
că ochii tăi nu descifrează
contururi, umbre și șoptituri,
dar cântă-mi ceva,
cântă-mi
cu pasiunea
unui prădător, prefă-te
că e noapte
iar eu sunt șarpe,
te implor.

Mimosa

Te superi dacă te țin, draga mea?
Am încercat un veac şi jumătate
să te trezesc din amorțeală.
Te superi dacă, din greşeală,
te strâng un pic mai tare?
Vezi, te-am scăpat din mâini odată şi
ai căzut,
mereu, mereu,
în ghimpi şi în pământ.
Te superi
dacă, fără voie, te sărut ultima dată?
Căci cunosc o depărtare
care mai aproape vine
între noi.
Şi te vei supăra acum, neştiutoare,
vei spune-njurii şi blesteme,
cum că eu te-am omorât.
Te superi, iubire dragă,
dacă te omor şi-acum?

Zilele

Te uit mâine mai bine.

Azi sunt ostenit de frigul ce m-a cuprins odată ce ți-am părăsit lăcașul, de parcă nimic nu este în jur de tu, este numai pustie și un stâlp care pâlpâie intermitent în negru și sfâșie întunericul la fiecare trei minute. Mi-ar plăcea să stau la poalele lui, poate este un munte, și să mă lumineze și pe mine, chiar și așa cum sunt, un răgaz de furie, un mijloc de umbră, un început de cuvânt. Am impresia că știu cine ești numai pentru că îmi cânți, dar apoi îți schimbi argintul în palat de pal aur și sunt confuz. De fapt, știu acum, tu faci alb din tot, din stâlp, din cer, din foc, până nu se mai vede nimic.

Este un alb surd… Când îl aud tac și încerc să îl ascult. De obicei îi tremură petalele și ca o maree acoperă tot ce vine peste el, deranjând firele de nisip sau praf de pe suflul dintru lut, curățând tot ce-i murdar și prefăcându-se-n altar.

Mă auzi acum? Îmi este frică de gânduri. Pot fi cuțite șlefuite sau rânduri de piramide cu vârfuri însorite. La fel și acest sunet.

Este un ciocănit în pieptul meu… îmi iese printre coaste, se lovește de pereți și se întoarce. Nu știe să respire într-o colivie de oase, așa că moare temporar și o ia de la capăt…

- Nu-mi recunoști ciocănitul?
- Este doar un ritm.
- Mă știi de vrabie, iar eu te știu de val.
- Te știu de mal…

Și se oprește iarăși pentru o suflare care iese pe geam, un soare se prelinge peste frunte și mă sărută ca un voal sau mă arde fără să tresar.

- Nu cred eu că sunt mal, maree, căci nu ai veni la mine decât ca să pleci iar, în centru-ți te așteaptă alt vârtej și alt curent, care-ți simte lipsa nopțile când ești absent.
- De unde știi tu cine ești? Știi numai că ești.

Ah, mynah, dar știi să vorbești, ai venit din India sau poate doar ei te iubesc, te numesc madana, dar niciunul nu te-a văzut. Ți-au auzit cântul, și atât.

Te-am amintit astăzi când m-am trezit.

- Te-am ghicit printre vise și cred că ești graur, am zis.
- Eu sunt un laur și numai eu te văd pe tine. Tu ai pleoape bine ascunse peste ochi. Nu sesizezi lumina de mine și crezi că sunt soare, căci mă iei alb și ca o mare.
- Nu te cred... mă doare că ești orb în fața ta, dar probabil ești mult prea curat ca să mai zărești ceva.

Evident nu zic asta, dar ce o fi între vertebre și printre ele șovăie și piere.

A răgușit de la cât a strigat singur și închis cu lacăt și de la cât te-a chemat, dar mai bine îl las așa, cum i-a fost dat.

Mâine te voi uita,
sau poate poimâine,
sau poate altcândva,
când nu va mai conta
și nu te voi mai deranja
cu ciocănirea mea.

Nu plânge
- Porumbelul -

Cercelul mi-a lăsat în urmă un contur de cerc
pe ureche roșu de parcă nici nu l-am scos l-am înfipt astfel
încât să nu-l mai ridic să rămână acolo încremenit la fel
pe buze m-am mușcat
atât de tare
încât au crăpat
mi le-am potrivit în rugăminte
și mi-am bătut cuie în minte ca să fie asortat
ca atare e grotesc arăt
de parcă mi-am făcut cruce de sânge

Nu-i nimic nu plânge

Învață să mă vezi frumos
și îngeresc
poate chiar un sfânt pământesc căci
normal nu am aripi
dar încerc să-mi construiesc
unele ca ale tale
Nu plânge

Nu-i nimic de văzut aici
Sunt doar un martir
pus pe un stativ

Când Ce e Cine (și Ce fac Eu)

Trage de capul unui cui
Vezi dacă lunecă
Peste un cui
Omoară-l de grabă
Până să te-apuce
Vino și vezi peretele
Vino să ucizi vrabia
Uite-o cum se zbate
Pe podea
Vermillion o întinează
Nu-i pentru pantofii-ți negri
Mai bine e desculț
Tai curat și seceri
Roșu roșu roșu
La fel și cu omorul
O sută de mile împotriva morilor
Iar tu ești Dante
Eu sunt voia lor
Menit etern să urc un deal
Și mereu să cad
Să umplu-n vid
Cu nimicnicie
De magnitudini ce sublime
Vezi-mi muza fă-o să lumine
Fă-o să râdă la o comoară
Aici-mi în palmă
Și ea înroșită
Strânge-o într-un pumn
Vezi-i stropii la vale cum curg

Inopia

Nu mai pot aer
să beau, vin
să scuip, sânge
să dorm, vise
să vreau, minte
să caut, veacuri
să uit, viață
să mor.

Nu mai pot
să vii, vii în voia viii, vino să mă vei,
scapă-mă.

Aștept

Eu trăiesc în viitor.
Când viitorul vine,
îl sorb.
Dar el trece mai departe
și dispare. Ajunge doar din șapte-n șapte
și viește șase-n cuget, se răpune dinainte rămânând nemuritor, un

gol

și tot ce e prezent aștept, iar întru deșert
omor, până vine-un următor
izvor. Dumnezeu înțelege. Poate astfel o să-l termin,
în sfârșit,
în sfârșit,
dar nu mai e timp: A venit. Deja s-a risipit. Aștept, până înțeleg
și eu.

Tăcere

Căci ce mai e de spus
în limbi cu sens ascuns?
Nu ai ce să asculți,
și nici eu,
căutând un semn sau îndemn,
un răspuns, e-un discurs,
totu-i scurs
în tradus.
Nu mai pot
să mă rog să mă-nfrupt să țin post
pentr-un amalgam
de cugete, dangăte
de clopote, se poate că-și fac socotite
clinchetele ritmice izbite în minte;
diversiunea e sublimă
dulce pantomimă
ce distrage,
îngăduită crimă
ce atrage
numai folie, impresie de real,
numai de ce, iluzie de da.
Nu am ce să ascult,
și tu ești tăcut,
atât de tăcut,
încât în tăcere tu consumi
tot ce-i sunet, tot ce-i mers,
până nu mai e nimic neșters
de auzit.

Nu am scris asta.

Am început să scriu nici un cuvânt,
nici o literă măcar sau un rând, ci un O,
nici nu știu exact de la ce venea, poate urma
să fie un a sau poate un d, poate era
un punct rest dintr-un i,
sau poate era de fapt un C
ale cărui capete, indolent, într-un sărut s-au reunit,
dar nu am apucat mai mult

când deodată un tremur din partea mea dreaptă, poate erai tu
trezindu-te sau poate era o fereastră
deschisă prin care intra o briză și luna
ușoară, ne-simțită, care mă mângâia pe față,
iar eu mă pripeam să pricep ce mă-nfioară

Că doar nu lumina frunzelor de afară,
care se întorceau pe o parte și cealaltă,
una neagră una albă tremurând
individual de la Cuvânt iar restul tăcând

Că doar nu numele - care - exclamat în șoapte
repetate, sacadate,
interesate ciudate speriate
ca nu cumva să fie auzite,
ca nu cumva să tulbur cântul
unui copac cuprins de vânt și să atrag
atenția asupra
cercului cel ciung

Mi-ai spus că e un e, așa cum îl faci tu.

e,
ce vrei mai mult?

Aievea

Te-am văzut întâmplător pe stradă

M-am speriat

Umblai cum umblă o umbră
albă și goală
de păcat cred

Te-am strigat
încet
ca nu cumva să auzi
ceva

Ai auzit m-ai salutat și am zâmbit
ca și cum nu s-a întâmplat
nimic

Când vorbesc despre tine mint

Când vorbesc despre tine mint.
Te ascund în spatele unui zid,
unui graur, unui val, unui
alb complet și imoral. Uit uneori cine ești,
prefer să numai ce. Prefer să te am așa
ca un cuvânt, irelevant și uitat curând, ca și cum
nimeni nu citește printre rânduri ci pe diagonală,
ca și cum în felul acesta ești doar o vorbă goală.
Îmi place acel locșor strâmt de printre litere, unde ești
un diminutiv și nu te ghicește nimeni,
ci mai degrabă te ignoră, apoi te dă afară
din retină, imaginea senină și neclară.
Nu-i așa că îți place să privești ca un animal din hârtie,
sau nu, eu sunt animalul și tu mă privești pe mine
cum mă agit în cușcă, nu-i așa că te amuză?
Nu-i așa că știi că te recunosc dar tot nu spui nimic?
Nu-i așa că mă reții?
Ceilalți se uită fugar și trec mai departe, zic
"e bizar deci lasă-l în pace".
Numai noi suntem cunoscătorii ființării unul altuia,
nu-i așa?

Elaine visează

Iată, suntem
Iată, suntem

unul lângă unul
Iată, suntem
În jur nu mai e nimeni
sau ne prefacem

că nu mai e

Însă în lume există mai multe
puncte ce trebuie zise

pe nume, cum ar fi
iată, mi se spune

Homewrecker Homewrecker

mi se strigă de parcă
aș ști ce înseamnă...

Vreau să se oprească
Gata!
Gata, vă implor!...
Ce am făcut ca să merit să mor??
Spune-le să tacă-
Vocile se înmulțesc dintr-odată

și apoi se risipesc,
dar nu dispar vreodată.
În locul lor

vine un nou cor,
care răsare din neant
să-mi sară-n ajutor

Homemaker Homemaker

de parcă sunt vreun clăditor
sau o regină din tarot
care se joacă cu stele

și dă naștere la ele
și apoi și ei încet,

încet...
se aud tot mai rar,

tot mai lent,

tot mai ecou...

Dar tu îmi spui *home*.
Dar tu îmi spui *home*.

Este o boală, știu

Este o boală, știu,
să te țin
aproape cum ești
în suflet și în gând,
când în realitate ești tot mai departe,
dar este încă și mai rău
că nu vreau să mă fac bine
căci asta e singura cale
în care te pot avea
fără să spun nimănui
nici măcar ție.

Ceva ce probabil n-ar trebui spus

Mi-este greu să nu iubesc
Tot ce faci, tot ce spui,
Cum te împaci, cum te impui,
Cum știi să taci când nu poți să-nduri
O mie de draci, sau o mie de guri
Venite din bezna unei singure găuri:
Iadul, căci nu pot să-l chem
Sau să-l laud pe diavol în orice alt fel,
Decât dacă-l caut unde nu este El.

Mi-este greu să nu iubesc cum te încarci
Cu pietre și pietre, și an după an,
Și totuși nicicând nu te văd cum te spargi,
Căci poate un ciob mai cară un gram.

Căci te-aud cum grăiești adevăruri ce-o pleavă
Nu le-nțelege și-apoi te întreabă
Cum să găsească și cum să dreagă
Tot ce-și dorește în lumea întreagă,
Te văd cum oftezi, cum îmi zici deoparte
Că ești sastisit de cei făr-de carte
Sau Duh, că nu mai poți să suporți
Pe morții de spirit, preferi cei de carne,
Căci ei, oarecum, mai pot a pricepe
Din rai sau din iad, măcar cât să-l nege.

Și mi-este greu să-ți iubesc durerea,
Mi-e greu să-ți sărut lacrimile
În gând, căci doar așa-mi admit patimile
Și plăcerea,
Mi-este greu,

Dar te iubesc,
Doamne,
Te iubesc, te iubesc,

Dar nu am ce face, mă resemnez;
Dă-mi, te rog, foaia, unde semnez
Pact de tăcere făcut să-l urmez?
Poate scârțâitul mă râcâie pe creier,
Cedez,
Sau poate-l auzi și nu realizez.

Îmi este greu să mă gândesc că o să mori,
Iar în drumu-ți spre Cer că iar o să zbori,
Că o să-ți iei înapoi aripi de foc
Pe care un orb - eu - o să le creadă un joc,
Căci eu nu văd când e vorba de tine,
Fie asta, fie văd mult prea bine.
Și știu că atunci când vei muri mor și eu,
E nespus dar sigur, și nu-mi este greu
Să te iubesc până după mai apoi,
Și când eu cu mine-s, și când amândoi
Ne-om îndrepta orbi dincolo de noi,

Până ne-om lovi un ochi de un ochi
Și-un ciob de un ciob,
Ne-om face doi
Dintr-un singur olog,
M-oi face ciung
Din premergător
Până ajung
Să învăț să, mă rog,
Te rog pe tine
Să mă ierți c-am îndrăznit să-ți ating
Vreodată cioburile
Și să mă tai în ele
Și să sărut susurul
Și să mă rog la el. E,

Nu-mi este greu, în final, să te iubesc,
Doar că spun că mi-e greu ca să-ncerc să mă opresc.

Trepid

Spune-mi,
dacă m-aș pleca
înaintea ta
nu ți s-ar bâlbâi
sufletul un pic?

Ba da.

Reacție la Creație

știi când te așteptam pe un scaun plăpând
care scârțâia din când în când în întuneric
mă gândeam că poate nu vei mai veni

nu cred că un scaun poate fi înainte ca tu
să fii cred că de aia și putrezea era doar o
schiță a unui scaun iar eu ședeam pe ea

ai apărut din coada ochiului zburând de
parcă întârziasei ți-am zărit aripile pe la
spate cred că încercai să le ascunzi aveai
mâinile împreunate dar amândoi știm că
nu puteai sau posibil te rugai

purtai pantaloni negri și-mi venea să plâng
te-ai acoperit cu o poartă și ți-ai pus un gând
pe tine ca să nu-mi mai treacă mie prin minte

celelalte creaturi se cunosc dinainte noi nu
sau nu mai ținem minte ai avut dreptate
momentul a trecut și valul la fel m-am înecat
și tu nu sau nu am remarcat

m-ai întrebat deoparte dacă îmi place lumina
și violetul dacă îmi plac în spatele genunchilor
și dinților i-ai umezit scurt și violent cu roșu și
nimic în lume nu a părut mai sfânt

Marginile

Văd halouri tremurătoare pe lângă fețe pe lângă icoane
sunt cu aur poleite dar nu văd aurul   le văd aurele
însorite poate la margine
          poate pe la colțuri
ca fulgere ce se lipesc de gene dar nu le ating
vârfurile ci le trezesc pulsații
ochii se ridică și probabil voi orbi
       se zgâlțâie pământul de parcă lumina îl împinge
              dar lumina e a ta deci de ce nu o poți stinge
                     simt furnicături usturătoare   unde m-or atinge
razele de soare   în centru-mi   vin de la tine nu-i așa
fă-te lună nu mă mai deranja
acum ești argint și nu s-a schimbat
nimic   te simt printre degete ca pe nisip
ești aici nu ai plecat sau vei fi plecat când te voi căuta
       cum se face că ziua ești filament și poți să mă arzi
              iar noaptea pansament și mă săruți pe obraz
cu o   epilepsie   de culori
fragede cu buze moi și degerate   cum se face
că mă omori dar totuși mai am cum să   te văd
în halouri tremurătoare pe lângă fețe pe lângă icoane

În sfârșit dovada

Am auzit
Am auzit am auzit
În sfârșit

Am văzut
Am văzut am văzut am văzut
Dovada

Pe care nu știam că o caut
Acum mă simt un pic gol un pic
Ridicol și prea plin ca să respir
Normal la ce mă așteptam

Ai brațele încărcate și minte
La fel pregătită de moarte
Și degetele goale și albe
Oare mă bucur oare vreau
Să mă dau cu capul de perete
Oare vreau să te strâng sau să te sugrum
Nu e vina ta nu aveai cum să știi
Și chiar dacă știai nu conta

Mereu am privit din grădină în timp ce tu erai în casă
La foc iar eu eram în frig
Poate de-aia strălucești acum mai mult și poate
De-aia nu mai pot să-ndur
Antagonismul minții mele sau al sufletului

Nu mi-a spus nimeni că poți fi atât de crud
Ar trebui să fi știut
De mult
De când te-am cunoscut
Pentru că, până la urmă, eu sunt cel ce te-a văzut
Zburând
Direct dintru pământ.

Egiptenii

Cred că ți-ai pierdut un drept
Intermitent
Cândva prezent recent absent
Un inel inert
Și impotent
I-am ascultat pe egipteni
Vorbesc de Sobek Apep și Set
Căci ei nu au Dumnezeu
Egiptenii ziceau că e un cerc
Ce ține-n el un cert secret
Un suflet
Sau un abject răsuflet
Pe care cer să îl secer
De la centru până-n cer
Să se-asculte-atent cum cade pe ciment
Și cum își dă ultimul ardent
Protestă-un ultim crez concret
Și cântec persistent
În preceptul său moment
De inel.

Sârmă

M-am săturat să te văd cum mori

în fiecare noapte,
cum te însori
cu sârme
în jurul unui bec,

în jurul unui cerc
cum te cufunzi in vid
de apă chioară

ce gust are?

cât de tare e?

m-am săturat să mă agăț de sârmă
şi să-mi sfâşii carnea de pe mine

cu gândul la final cu silă
cu chin cu durere cu vină

n-am nicio vină

n-am nicio ruşine

n-am nimic

iar tu te ai doar pe tine.

Umbra

Crai nou veacului
din pântecul pământului cântecul cuvântului
strigă răspuns cererii de punți

(N-am văzut pod urât vreodată)

Cerul gol se-nfășură în nori
greoi și viziune: o minune
și topor de lume
ce seceră trunchiuri de salcie
și le separă ca

Sângele sânge (a)seamănă

Râului despicat în margine
și dezintegrarea mantiilor

Mântuitor

Iordane, vino înapoi
când mă arunc în tine!

Zic numele greșit sau mint
sau este doar un mit
pe care-l ating și se face mic
până la nimic

Crestele-n răscruce plâng una la alta
până-și îngână chemarea
și învață să o iubească fără ceață

Dimineață alb curentul învie, vine
înapoi în vinele de vie
și vise

Zi
tu ce zic și mistuie ce-i mie
rămas după tine
e zi și închid ochii
să văd mai bine

Sfânta Orbire

Te văd, să știi. Să nu crezi că sunt orb,
așa, din senin. Pot să ghicesc, oricum, când te apleci de departe peste un izvor pe drum de pietre sparte ca să mă ajungi, oarecum, dacă se poate. Știu când pleci pe dedesubtul său și când te îneci. Știu când cauți insistent să mă găsești, apoi te faci că nu mă vezi, ca să nu mă deranjezi. Știu că în micia ta dispari și speri să te curețí de cu ce te poți mânji în fiecare zi și-ți acoperi fața cu un zid. Perfid, în neputința mea nu pot să îți zic că deja de mult m-am prins și că și eu sunt murdar și pur nu mai e nimic.

Uneori boala vindecă

Haide să ne curățim
buzele după ce vorbim
și pânzele
după ce vâslim și după ce ajungem
unde vrem să fim. Uneori boala
vindecă de gânduri, dar pe mine nu. Poate doar de unele
și pe unele le mut în celălalt gând pe care îl ascund
mai mult până devin mute. Sfinții vorbesc de preacurate
și neprihănite, dar eu
nu sunt de niciun fel, ci sunt murdar
până la oase
sparte și pornind de la suflet. Pielea strălucește, carnea, uite, înflorește
și de aceea mulți confundă
frumuseții curățenia. Nu tu. Tu îi recunoști sfințenia,
atât de gol cum sunt și atât de urât, în ciuda
a ce unul a făcut numai din pământ și un pic de sacru vânt. Dar uneori uit
și mă uit la ce e pur,
cum ar fi la tine,
și mă fac din ce în ce mai orb,
așa cum se cuvine.

Sacrilegiul

Ai observat cum ne întoarcem mereu
la sacru. Sacrificiul și sacrilegiul sunt de fapt
același lucru. Ambele presupun o victimă, și ambele consumă
tot, lăsând în urmă foc. Cunosc acest instinct, de a privi
durere iar de-ncredere-a feri
orice plăcere. Problema este că ea vine când te aștepți mai puțin, te sparge
pe dinăuntru și te întoarce să te vezi
singur cine ești. Preaînalta decadență este simplu de atins, doar tinzi
cu vârful degetelor și o prinzi de zimți
până-i simți prezența
printre dinți.
Am nevoie de ea când mă simt prea curat, să mă spele de ce nu pot
împăca și mă rog neîncetat cu cascade până cad
în păcat consacrat, limbile se amestecă și înțelegi ce zic
numai cănd te mestecă și te înghit.
Sacrilegiu-i, îți spun eu, elegie și elogiu,
și ambele sunt un suflet păgân
care îngână un cânt în gând când crede
că nimeni nu-l aude,
iar mătăniile lui sunt șira spinării
pe care o punem la încheietură drept armură,
toate dorințele sunt credințe într-o oarecare măsură
și toate iubirile sunt icoane
în sus și pe rug o arsură,
sau poate sunt mărgele de pus la gură pe post
de dantură fără rost,
dar Suprema Pângărire
nu-și găsește loc aici,
ea-și are locul în Tăcere
și în Marea Trecere
care mă pândește-n veci.

Fără rost

Ți-am dezvăluit sfințenia ca un prost și acum ai ascuns-o prin spatele hainelor,
ai întors-o pe dos, astfel încât să nu ghicească nimeni ce a fost. Dar eu
ți-o recunosc. Ofilirea, îmi dau seama, este un ieftin truc jucat de doi actori
obosiți, la final de program închid cortina și ne lasă orbiți
pentru a ne induce în eroare, pentru a ne face să credem că nu există oroare
ce să nu ducă la moarte, precum și pe tine te-am decapitat
și, evident, înnegrirea ți-a urmat. Este frumos
așa, să te văd cum pe sub marginile galbene devii tot mai alb
și luminos, cum în realitate tu învii din loc în loc ca la final să fii un credincios
poem, pe care îl iubesc și îl blestem
uneori, nu de parcă aș ști cum e să mori
și să revii, ci ca și cum te-aș iubi indiferent
de cât de mult ai putrezi.

Mai

Te caut, să știi.
Nebun de alb al mării
albastru dedesubt, neplin
și viu cu vina zării
cu care-ai mărginit.
Când o atingi în centrul palmei, nu simți
că ne trădezi universul? - a zis vârtejul
și cerul, blând cuget cărând
în spate urlet de iubire frânt,
Fă împărtășanie cu din tine taine
lumini și haine lumii, pentru-a te găsi.
Vin, să știi. Și vin.

Val alb

Unii oameni spun
că albul nu e bun;
negrul e mai scump,
mai rafinat,
iar albul e poluat
și mult prea uzat
- dar eu nu-s de-acord;
căci albul tău se-mprăștie ca lava peste mal:
cald, îmbietor,
pun mâna pe el și mă trece un fior
de frig, rece și ușor
molatic, ca un voal
îmi acoperă ochii,
mă face orb
și-ncrezător,
este doar un val alb,
este doar un grăunte de nisip pe care l-ai gustat
cu buze, însângerat
sărut, l-ai umplut
de roșu, cândva alb,
ce mai e acum decât un pic de scrum,
dar și pe el îl faci mai blând
și mai curat, îi ștergi negreala,
până e un fum rămas
ce se pierde-n oboseala
unui val.

Mereu diferența

Diferențele nu le vede nimeni
sau poate le vede cineva și nu-i bine
să le menționăm cumva
Dar diferența este dublă
și este jumătate
Diferențele sunt toate
picăturile de ceară
care ți-au căzut pe față
mai mult decăt mie
Diferența e-ntre mine
și următorii trecători
ce-ți pășesc cu grijă hainele
și ți le rup din cusături
privind cu minunare fire
de ațe care se deșiră
din ce în ce mai mult
Diferența este Dumnezeu
Care le cuprinde
de parcă nu s-au descusut
între ce ești tu și ce sunt eu
căci că suntem sau de cine
nu ne mai întreabă nimeni
noi suntem lăsați cu sine
mereu mereu mereu mereu

Distanța pe mare

Doamne știu că ești apă
dă-mi să beau din tine
te apropii și nu te mai văd bine
sunt un gol umple-mă
sunt nisip spală-mă
sunt chibrit stinge-mă
te apropii nu te mai văd bine
te apropii până devin
picioarele un picior
și mâinile o mână
piepturile un piept
și buzele o buză
dă-mi să beau mi-e sete
am trecut prin secetă pe mare
cu o corabie gata să ardă și pânze
ridicate până la flăcări te rog
dă-mi să beau corabie mă scufund în tine
totul este negru numai valurile-s albe
crestele mă taie până la sânge
și până la văpaie
până când voi plânge
până când voi prinde
vâslele până când voi deșerta
până cad velele până când voi dezerta
până, până, până, dă-mi să beau
știu că ești apă dar aș vrea să fii aer
să hrănești focul doar să te pot inspira
căci ca apă aluneci peste mine mă arunci
și mă lași să mă-nec în adânc însetat

Valul are aripi dar nu (le vedem noi)

Aș vrea să iei o pauză și să mă îmbraci,
să iei pielea de pe mine și să te acoperi cu ea,
Mi ar plăcea
să văd cum mă porți
și mă lași goală

un gol,

Aș vrea să mă spargi și să mă împrăștii
și-apoi să mă repari,
Aș vrea
poate nepotrivit
și poate neconceput,
Aș vrea să mă scapi
ca să mă fac țăndări din nou,
să mă aduni de pe jos și să mă încalți
și încalci,
Aș vrea să mă ridici
ca să te salut,
cum numai marea
sau valul
te salută,
și să mă pierzi pe sus,

Aș vrea să te cum numai tu,

Aș vrea să uiți tot ce am spus,
pentru că uneori am vise
că sunt prea devreme și prea mult
și uneori am coșmaruri
că sunt mult prea târziu
și nu deajuns.

Semnificație

Numai tu știi
de ce când mă privești te-nclini

Numele tău este în această zi

Am zâmbit

Vorbesc serios ai zis

De ce atunci te pot auzi
și simți în vibrații

Îl spui din nou
printre dinți
poate puțin mai timid
și mai cumplit

Aș dori
ca numele meu să fie în tine
când vei muri

Știu că îmi iubești numele

Știu că îmi iubești numele.
Știu că îți place să îl plimbi pe limbă și să îl guști.
Știu că îți place să îl spui
de parcă nu l-ai scoate pe tot din gură, doar ca să-ți mai rămână
un pic din el numai pentru tine.
Știu că îl spui des și nenecesar,

ceea ce iubesc dar mereu este neclar.
Știu că îl strigi înlăuntrul tău, pentru că frunzele îți obosesc
și se așază peste flori sperând c-o să vorbesc
eu mai întâi, dar eu aștept până dispar sau până apeși
pe vocale în final, rezemându-te de ele cu grijă, de parcă
este sigur că o să cazi.

Știu că ai știut cum mă numesc
de dinainte să mă nasc.
Știu că îl spui tot și repetat.

Știu că vreau să-ți zic pe nume,
….. ,
dar îți spun
……. .
Este mult mai bine-așa, pentru că de asemenea
știu că vreau să-ți iau buricele
degetelor cu care mă ungi pe suflet, să ți le separ,
să le sărut pe fiecare,
iar și iar și iar,
să-ți pun pielea peste-a mea
și să mă îmbrac cu ea, poate vei lăsa
ultimele-amprente în mijloc de frunte și mă voi preumbla
precum în India
cu dovada.

Știu că de fapt nu se poate,
dar aș vrea să-ncerc măcar
s-aud un strop de preacurate
a și a și a și a.

Wakarimasu Wakarimasen

Mi-a tremurat mâna nu am avut ce face
Mi-a alunecat
peste fața ta

Nu am vrut dar am fost vânt pentru un minut
am fost cer și tu ulcior
te-ai pregătit să te faci ciob
eu m-am pregătit să mor

Ce vrei să spui?

Wakarimasu Wakarimasen

Par două cuvinte dar de fapt sunt o mie

    Înțeleg
Nu înțeleg.

Estompare

Rănește-mă
ca să îți pot picta
o pictură
așa mică,
un portret
pentru toate golurile,
să mi le umplu cu tine.

Și stricările, strigând
la neatinsul tău,
priviri prețioase
și parfum,
să consum ce-a fost
și-acum e fum,

s-omor, s-omor, s-omor,

și ca Lazăr să te scoli
peste tot,
căci dacă Domnul te-ar lăsa,
nimic n-ar fi în urma ta,

numai moarte, numai moarte,

și-un mic portret
într-un sertar închis, deoparte.

Am visat

Am visat
că ne vor bombarda curând și că astfel te-oi săruta,
dar desigur numai în gând, precum cerul

va îngheța. Iar când îl atacă salva va crăpa
și ne va cădea în cap. Dar tu vei fi zburat,

vei fi marcat istoria cu o pană și mă vei fi lăsat în urmă

să mă descurc cu fiecare țurțur, să mi-l scot
ușor din țeastă și-apoi să orbesc prin ceață încercând

să te privesc cum nici măcar nu te izbești în drumul tău

afară din gheață, demonstrând că se poate. Dar atunci
eu de ce nu pot să-mi clădesc o aripă ca a ta,

imobilă și măreață?
Poate pentru că așa iubire are gust de ploaie. Te mântuiește,
dar simți că ți-ai băut suflarea, îți rămâne

o urmă de curat pe limbă și o gonești de frica
frigului ce îi urmează, pentru că apoi o-nghează

și nu vei mai vorbi vreodată. Iată, o păsare
te ajută să răsari iar, căci după tine, pasăre, sunt numite păsările

ce pot zbura
și după tine, O, Iubire,
rămâne doar un mire mistuit și un unic vid avid. O,

cât îmi vei lipsi când vom fi murit.

Cutremur

De-ar fi să mor mâine subit aș vrea să te țin
un pic,
să mă preling în chinuri
și suspin,
să te las să știi,

Dar doar dacă nu mai sunt.

De m-aș duce la noapte aș vrea să te sărut,
chiar dacă mă dai deoparte
și mă ascunzi,
mi-ar fi deajuns că te-am ajuns
și eu odată,
aș ști măcar cum e să-ți simt buza sub a mea ca un fior,
aș ști că nu e dulce, ci are gust ușor
de struguri roșii,
aș ști că mă poți mușca
până simt sărat
și-atunci voi ști că am gustat
din iubire cu adevărat,

Dacă mor acum
Doamne
acum
acum
vreau să-ți spun
tot.

Dar nu.

Doare-mă

Umărul tău este terifiant, iubire.
Este cald, aproape ars.
În ce ceas ne aflăm?

De declin,
vine-un cuvânt,
De hotar şi de mormânt,
nimic nu va mai fi
în curând, în curând

Închină-mă,
aşa cum te închin eu,
în chin
şi cruce,

Iubeşte-mă,
aşa cum mă iubesc eu,
cu nevoi
şi cu furie,

Doare-mă,
aşa cum te dor eu,
cu moarte
şi cu vise
sparte
de moarte,

Omoară-ne
şi aşa
nimic nu va mai fi
în pace.

o doamne

noaptea-i clară să citești pe cer
harta stelară a unui suflet
de care toată lumea a spus
șoptește
de apus și despre sus
pasărea de rugă traversează timp
traversează spațiu și zboară printre minți
îți murmură numele clar
printre dinți
un pahar și-ncă-un pahar
ți-au băut sânge-n zadar
legănând un foc în vânt
grijile și păcatele
noastre și monstruoasele
apariții
în fața curții
și permisiei

i-aș fi putut pierde pe toți
dar nu pe tine
o doamne
nu pe tine

Helix

Nu-mi călca cochilia,
căci ea-mi crapă-n susur de
sânge, viață scursă şi surâsul mort
şi el.
Dacă tu îmi calci cochilia,
cum aş mai putea scăpa din ea?

Orbis

un melc se suie-ntr-o caleaşcă
se zbate să țină pasul
cu drumul plin de mocirlă

cu scrumul de țigară
ce ne taie-n două ochii
încercând să iasă-afară
pe fereastră

pe o uşă scoasă din balamale
căzută din cauza unui cutremur

din cauza unui pumn

vinovatul intră şi suspină

câini turbați care ne-neacă
Cerberus la poartă
se uită la noi cu milă
şi latră
crede că ne prefacem că ne e frică

nu ne prefacem

nu ştim ce ne-aşteaptă
aşa că fugim înaintea-i

poate-l prindem

poate cădem

şi reuşim să fim călcați
de o roată
de caleaşcă
în care ne-aşteaptă-un melc

Goliciune

- Mormântul pescărușilor nu se află pe pamânt ci în mare sau în vânt -

Am avut un coșmar azi-noapte am uitat
Despre ce mai exact
        Cred că era vorba
        Despre pescăruși
Veneau trei dintr-odată
Și se izbeau de fereastră
Și mă trezeam doar ca să aflu
Că mă uit la același lucru
Zici că era un scenariu neterminat
Și reluat de fiecare dată
Când inconștientul rămânea în pană
De idei
Și apela la Thanatos ca să-i sară-n ajutor
        Cu un mic omor
Auzeam cum le crăpau oasele
        Din aripi
Și așa crăpau și oasele mele
        Din craniu
Și se fisurau
        Îmi ieșeau pe-afară gânduri
Și nu le mai prindeam
Din urmă
        Eram o pescărușă
Și cred că pescărușii încercau
Să mă scoată din cușcă
Însă uitau că și ei de fapt sunt închiși
Cu aceeași cheie
Și este doar un geam
Care ne desparte
        Nu știu de ce erau fix trei
        Mereu trei
De parcă erau o Sfântă Treime
Cine știe poate erau - era? -
Și s-ar fi justificat în final cușca

Căci nimeni nu vrea un Dumnezeu liber
În lume să facă ce vrea
Și totuși cu toții Îi pretindem
Cu rugăminte libertatea

Să nu uităm pescărușii
Și cum și-au frânt gâturile
Zăbovind la ușă făcând gaură în ea
Cu surditatea omenirii
Și să nu uităm puștile
De care fugeau
Și zgomotul de voie brută
Care dârdâie de dureroasă ardoare
Să omoare
Și să nu uităm oamenii
Care ne descoperă
Ne disecă și ne taie
Ne-au privat de măruntaie
Ne atârnă inimile-n ploaie
Ca să se asigure că de-aia
Nu mai bat, nu pentru că le-ar fi furat
Dintr-un torace-naripat
Care acum a ars

Cred că totuși era despre tine
Toată treaba cu pescărușii
Erau trimișii tăi
Era un avertisment
Să nu cumva să deschid fereastra
Căci mă vor devora
Într-un decor hitchcockian
Mă vor spinteca
Neașteptat
În caz că vor afla
Ce-am putut să fac
Ai vrut probabil să îmi spui că nu-i mai mult decât un cui
Pe care-i bine să mi-l scot din creier
Cu un alt cui
Simt cum un pumn mă apucă de măduvă și mă strânge cu ea
De gât

Este înfiorător să mă gândesc la alternative
Și la următoarele speculative
Descoperiri
Aș vrea să mă acopăr acum te rog
        Îmi este frig și tremur
Uită ce am spus și ce o să mai spun
Vorbesc mult prea mult și nu deajuns
Câteodată când știu că nu mă ascultă nimeni
Mă bazez pe asta dar apoi îmi zici “Așa..." așteptând
Să spun ce va urma
După Cuvânt
Și-mi dau seama ce-am rostit de fapt
Era un testament pe care l-am semnat
        Ți-am lăsat ție tot Nimicul
Știu că e absurd să cred că e mai mult
Sau că poate fi Ceva
Știu că-mi vei trimite iarăși pescărușii
Să se dea cu capul de fereastră
Și să-și lase sângele-n zăpadă
Prin grădină ca dovadă
A frumuseții lor căzute pe jos
Și făcute scrum

        Am înțeles

        Am înțeles

Aș vrea să mă acopăr acum

Durerea

Am funingine în mine
și mă fac o ceață.
Nu mai văd nimic și cred
că tu ești zăpadă; cum ar fi

ca eu să ard iar tu să fi albit?
Ar fi frumos, de fapt,

să știu că albul tău m-ar stinge
doar dacă m-ar atinge.
Îmi trebuie, se pare, numai

un vârf de pumn care
să se facă scrum

și să omoare moliciunea tare dintre coaste,
să rămână numai goliciunea la vedere

și să mă închidă-n ea, fără vreo putere.
Închisoarea ține prinși în ea mulți sfinți,
doar s-o face și ea sfântă,

și de-și pune-n cap o cruce,
atunci este biserică;
dar în spatele drepților pereți se ascunde-o cruntă

soartă, iar plămânul îmi devine pană,
mă respiră apoi zboară.

Păsările își flutură aripile printre gratii.
Închisoarea strigă după frică

și frica îi răspunde

cu un urlet, se amplifică în sine
și e singurul sunet care se aude,

în rest e numai cântec - vine de la tine;
permite-mi să îl șterg

cu câteva cuvinte și să mi-l strâns leg
de minte. Sfinte,

glas și chip cioplite sunt ultimele clipe,

te rog prefă-te-n luntre,
te rog prefă-te-n luntre.

Ceas

Ce a fost s-a dus.

Nu mai este.

Ce a fost nu s-a născut,
ce-a fost a trecut şi a murit
orbeşte,

ca un os rupt
căruia-i sorb măduva
cu poftă.

O limbă caldă, umedă
poposeşte pe-un spate frânt

scos, aş zice, din
mormânt
de ființare, neființă-n al ei suflu,

ca un arc de ceas răsuflă
aer proaspăt de an nou,

răsuflă moartea însăşi
care a uitat de noi.

Doamne

Dă-ne o oră.
Asta-i tot ce-Ți cer:
o doisprezecime din cer
negru după moarte.
Lumânarea arde,
dar și ea își va găsi
sfârșitul întrainte
să apuc să spun ce am vrut și n-am putut
sau n-am avut de ales

Sau dă-ne jumătate,
ca jumătate cu încă jumătate
să ne ținem în brațe.
Atât.

Dar dă-ne zece minute,
să nu știm ce să facem cu ele,
să le pierdem cugetându-le
și rămânând cu

Dă-ne trei.
E de ajuns cât să îl gust,
să mor cu el pe limbă
și să nu regret.

Dă-ne treizeci de secunde,
cât pentru un sărut,
cât să nu știu ce i-a urmat,
cât să apuc să-i văd lumina
până să văd nimic

Doamne,
dă-ne o secundă,
cât să-i pot zări urma
și o umbră
măcar

O,

Doamne,

gata

Uitare

Ce e cu atâta grabă? Păsările nu
se grăbesc, ele zboară și, într-o
doară, își mai amintesc unde vor
să moară și poposesc în aer cu
aripile-ntinse purtate de o rugă-
minte și îngerii la fel. Dar iată că
tot ce-i divin pe lumea asta-și
știe propriul timp - numai noi,
slăviți văzduh pentru-al lor duh,
nu mai știm.

Nu am ce să dor
(eu nu pot să zbor)

Știi, dimineața când plouă toate păsările se ascund
sau se rup în două, aripile li se udă,
fie de la furtună, fie de la o frunză
care a decis că e mai bine să se scurgă peste ele și să le surprindă
cu o mângâiere. Dar ele nu-și dau seama
când mor, au doar senzația de dor,
ca atunci când își rup un picior,
doar că acum e o aripă
și un zbor.

Mă gândesc că ți-e ușor
să te recunoști în ele, dar mă tot privești
printre gene, de parcă aștepți
un ultim strop să ne atingă
penele
ca lumânarea să se stingă
și să ne picure pe piele,
dându-ne coroană și ungându-ne pe creier.

Mi-am făcut și eu cafea, o îndulcesc un pic cu miere, iau o gură și îmi zic

Ar trebui să simt ceva?

Cratima

Ai intrat vreodată într-un codru?
Este închis și sobru,
dar este întins și negrul
e de necuprins cu simplul
suflet propriu-zis.
Nu ți-ai dat seama vreodată
cât de vast poate a fi?
Eu am văzut că-i vag
și de neatins
și că aripile-mi șterg
cu flăcări albe când pășesc
peste murmurul de crengi
și frunze.
Eu mai știu numai să merg
și de aceea mă-ntâlnesc
cu cerbi și cu rărunchi
de veci căzuți și rupți din cer
pe care nu îl văd
de fel.

Oare sunt cruțați și ei,
graurii și dansurile
cerbului,
de cratimele tereremuri,
pe care le rostesc și sfinții
ce în etern cunună-eter?

Planam deasupra unui codru,
erau turbulențe-n aer
care-mi tulburau
aripile dintru paie,
au luat foc și am căzut.
Știi ce mi-a trecut prin gând?
Doamne, nu tu,

nu tu,

deși eu eram cel mort.

Graur

Se aude din nou se aude din nou / ce se aude / ecoul minții mele / minți de unde știi ce sunet ai / știu fiindcă-l recunosc printre celelalte sunete ale celorlalte animale suntem în pădure / asta e ce vezi tu / da suntem în pădure și nu mai e nimeni aici sau așa mi se pare am mai fost aici dar nu-mi aduc aminte am venit dintr-un pom și m-am coborât printre frunze ele nu știu că au căzut știu doar că sunt ude de la ploaia de mai devreme și că acum călcăm pe ele ai auzit / ce / gemetele când se rup în bucățele / crezi că așa și vitraliile / evident dar la ele cioburile se adună la loc și se cunună crezi că suntem ca ele / de unde să știu / mă recunoști nu-i așa / cred că da / nu mai ezita / da da da te știu de altcândva / poate vrei să spui de dinainte de cândva / de fapt vreau să spun de imediat / am mai fost aici dar nu-mi aduc aminte / cred că și eu / normal că și tu noi suntem același / cum același / uite așa după tine mă simt mult mai bine / crezi / sunt sigur nici tu nu ții minte / ce / cuvintele te-ai ridicat ca un grăunte de nisip / păi suntem în deșert iar eu sunt șarpe / te cred dar îti spun că ești pasăre / pasăre / da ai aripi și poți zbura / ba nu pot/ ba da numai o pasăre ce poate zbura luminează așa / am soarele deasupra / exact se aude din nou se aude din nou e un graur mort pe jos / e doar rănit / va fi mort curând / de unde știi / pentru că are același ecou.

Backup and rewind

Tot sufletul meu este pe un disc
L-am stocat acolo ca să nu risc
Să îl pierd în timp
            ce pe maluri mă plimb
Și mi-l face nisip
            valul de lumini
Ah! Ce cumplit
      Fără ochi mă ating
      De sticlă cu tălpi ce-nainte arid
      Un vid ce-ntre-timp avid translucid
      De la centrul de soare s-a mult încălzit
      Iar marea în liniște s-a răscolit
      Devenind în schimb un crater golit
            Căci liniștea nu-i pentru ea
            Ea fie cântă, fie un ceas
            Se preface-n parastas
            Și se roagă pribeag în glas delicat
            Morților ce i-a înecat
Dar discul se întoarce
            de unde a plecat
El începe-n potroace
            și sfârșește în rai
Căci cerul un cerc este și el
Chiar dacă nu-l măsoară – nimeni

Scrisoare nemorților

Dă-mă înapoi
când mori.
Nu-ți va mai fi de vreun folos,
corpul meu gol,
neadormit și nemort.
N-o să mai închid un ochi
după ce pleci
- vei fi luat cu tine visele
și delirurile.
Închide fereastra, totuși;
în acel ceas
multe spirite se caută
și mi-e că le-aș urma.

Nu deranjați.

Astăzi e ultima zi
de pe fața pământului.

Murim și vorbim
de parcă moartea e-un senin
discurs, de parcă
avem de parcurs așa o scurtă distanță,
din deșert în mal, din esență-n calm
nimic.

Toate dansurile,
toate cuvintele atent alese,
să ne-acopere tăcerea.

Singuri, singuri, singuri.

Lux alba

Poate vin şi eu
să-ți văd un strop pictat pe față,
firavă fire de om dus.

Poate vin să mă arunc
după şarpele ce-l porți la gât,
sugrum dulce-al libertății
de moarte seacă, fără gust.

De ce să vii? Să stai
deoparte, -n neputință, să fugi,
constant s-alergi în urma ta, să bei
aspirul mieilor cei blânzi,
să te-aşezi pe-un ciot, să-l cânți.
Sparge lemnul, aşchie de-un cot,
pumnal de lună goală,
lumină albă mi-o inspiri, iar eu
expir sufletul tău.

Poate vin şi eu
să ți m-alătur.

Haiku pentru ce rămâne

Mi-a rămas din nou
pe creier, ca negrul de
India, care

de fapt e verde.
În sus și în jos, în sus
și în jos se duc

lumânările.
Purtăm alb la-nmormântări,
însă ne rugăm.

Îngropăm negări
și aprindem lumânări
și cântăm imnuri.

Este ca un nod
ce nu pot să-l înghit, dar
nici nu pot să-l scuip.

Ți-am greșit gura
ce spune că iertarea
unui frate și

aproape este
singura libertate
adevărată

care ne-a rămas.
Am uitat să fim mai buni.
Râdem, așadar,

la înmormântări,
căci ne e dor de râset.
Dar, evident, nu

dorim să murim.
Poate doar cei cu aripi
ce știu să zboare.

Ne-am îndepărtat,
unii de rai și alții
de iad, așa cum

această voce,
care binecuvânta,
acum e în sus

și în jos, în sus-
tot ea ne va învia
din nepăsare.

Vreau să aud iar
tu ai, tu da, tu vei, tu
și eu nu mai spun.

Apocatastază

Chiar crezi că ne vom întoarce de unde am venit, pasăre?
Dar de unde știi că provenim din același loc? Eu nu am aripi
și am nevoie de avioane ca să zbor
și, chiar și așa, îmi este frică să cad și să mor,
dar la final, zici tu, nu va mai conta,
căci vom fi același
și asta
face totul
mult mai puțin
și mult,
mult mai mult.

Umbre și scrum

Florile-soarelui nu mai pot privi la ceruri,
așa că se-ntorc una spre alta.
Prost substitut de flamă,
căci numai umbre sălășluiesc aici
și scrum.
Proastă imagine
de foc,
le arde buchetele pe capete.

Se stinge lumina.
Lumânarea se-neacă-n al său martiriu.
În amintirea soarelui, suspină.

Costum pentru suflet

Nu-mi pasă dacă vii doar în schelet.
De ce m-aș plânge de ceva atât de
irelevant? Sunt doar așchii,
iar tu trăiești în ele.
Oare m-ai lăsa să-ți sărut craniul
rotund și dinții
în lipsa buzelor?
Oare s-ar putea să-ți împrumut măduva,
cea care-a rămas,
și să mi-o fac hartă
și iconostas?
Oare ai vrea să facem o plimbare,
să vii să mă iei și să mă duci cu o caleașcă
condusă de doi vizitii de asemenea duși
- la fel ca Valeriu Sterian,
care știu că îți plăcea -
să mergem pe o insulă îndepărtată
și să ne-ngropăm sub ea?
Oare te-ai supăra că te-am chemat
când ești obosit și vrei să dormi,
căci te-ai scula să te aduni
de prin pământ și dintru valuri,
să te recompui
numai pentru că ți-am cerut?
Oare ți-ai pierdut coastele pe undeva prin grădină
și acum nu mai ai inimă?
Dar nu contează,
căci unde erau oasele acum este doar suflarea
care se vede numai iarna,
albă și intangibilă.
Ce surprinzător, nevăzutul se vede
doar când ce-i în rest se pierde
și e mort.

Vals

Adio, adio,
se cântă:
cioburile-ncântă
un ultim gând că
i-o urmă de-un suflu
sau două
ce-au împărțit un fum,
dar acum numai scrum
e-n drum.
Tandru, tandru,
pe trupuri mângâie arsul,
doar dansul lor plutind,
pălind,
mai e.

Sublima trecere

S-ar putea ca Totul să se fi oprit.
S-ar putea ca Deșertul să se fi înmulțit
până la Nimic.
S-ar putea să fi văzut Deșertul
cu propriile lui luni și propriul lui soare
și propriile lui stele căzătoare
și propriul lui deșert și cer spre care răsare
și propria lui mare
sublimare.
S-ar putea să fi orbit după ce l-am pomenit,
căci Deșertul e o lumânare
care arde
până când dispare.

După tine nimic

După tine nimic
nu mai e căci nici nu putea
să fie înainte
de a-mi apărea în minte
ideea de ceva era tot nimic
doar ideea de tot era mai puțin
dacă ar fi fost atunci
decât acum
când nici nu-mi pot imagina
cum ar fi urmarea
unei imagini de cum a fost
iar despre cum va să fie
nu mai are rost
să scriem
veșnicul drum de pomenire
cum după tine nimic
nu mai e

În final

În final,
este numai creanga
și lațul pe creangă
și eu atârnând de el.
Mă întreb dacă, în final,
am iubit prea mult,
atât de mult
că a trebuit să te ucid
ș-apoi să mă sinucid,
căci încă nu era
deajuns.

Încrezul

Am crezut că te-am pierdut
între-un sărut și-un așternut,
de la apus pân-la prea sus
pus și uns satisfăcut.
Am crezut că pe undeva se va deșira
și că mă voi încălța cu tocuri iar, gol
în rest și în cap un pocal din care să beau tot ce ai tu
și tot ce am avut și acum a dispărut;
am crezut ca te-ai făcut un strop de vânt dus
și vândut pe un vis prost și plin de gust
de vin, ce crezi, și de sublim cântec,
încât să mă îmbăt cu el și să cred, la fel,
pentru un scurt moment, că asta-i tot ce e
acest cumplit sentiment, un simplu ardent ce va trece la fel
de repede ca altele
de dinainte de el.
Dar nu poți trece peste ceva
ce e doar în mintea ta
și care la fel de ușor
poate fi nemuritor.
Așa am crezut,
dar nu, dar nu.

Lament

Îmi cer scuze, dar nu mai pot
să continui așa,
căci colțuri din mine deja
s-au îndepărtat, mai văd
din ele vârfurile, căci părțile pe care
le-am îngrădit atâta de frumos
au murit rapid și s-au risipit în foc
subit. Nu mă știi,
cum când mă scriu de fapt eu mă sufoc
în chinuri și cum chipurile vin să-mi șteargă
mirul de pe lob și față. Eu caut pace, dar ce
se mai poate face în această privință?, căci lupt
nebun singur într-o pivniță și urlu
ce-am pierdut și cânt după căință în timp
ce credință rup în două
sau chiar și mai mult - una pentru mine și una pentru surzi
care nu aud când mă strămut
de fiecare dată când dispar din mintea mea și reapar în prag
ca un diavol, ca un drag
miracol, Doamne, ce să fac?,
decât să sparg tot ce mă ține
și apoi iar să îl refac
când îmi face mie
pe plac.

Viziune

Se aud clopote
blânde, în curând multe și crescânde. Nimeni nu știe dacă bat
din capele sau din pustie, și nimeni nu știe pentru cine.
Sunetul e tot mai rar, ca sustras
din vise.

Dacă aștepți suficient de mult,
totul din jur devine mut și nu mai e nevoie să asculţi
niciun cuvânt. Este destul să speri că

ce a fost revine: piele peste piele
peste ochi cuminți și pleoape goale pe care le-au atins guri
cu dinți pe care sfinții îi ung cu limbi de foc

ce suflă vrere peste vreme și o adaugă la pagubă
și la multele miracole pe care, dacă se poate, le uităm în spate

și mergem mai departe. Tălpile ne dor
de la atâtea sărutări; eu nu zbor, dar tu
ți le poți odihni un pic în timp ce te ridici peste tot ce sunt și nu voi fi

în veci. Din minte mi se scurge ceară ce-mi coboară sângele în suflet
să îmi ardă cugetul. Se face strop și lavă, se împrăștie și stă, de parcă

trecerea însăși s-a oprit în loc, de groaza
abismalului avânt pe care l-am avut în a crea din chisma unui vânt

moartea; o imagine distorsionată a unei aripi
devine o prelată care sufocă și îneacă

gândurile și vorbele și face din ele
o maree amestecată de erupții și ninsori, de dureri
și de curate flori, de faceri și desfaceri a tot ce am promis

oricui. Dar în final ne întoarcem
la iubitele noastre imagini și încă mai sper
să fie printre ele și o bucățică de cer
pe care mi-e permis să îl zăresc
printre celelalte bucățele de fier încins și cald care imită

în loc de real, o dorință.

Predică

Uneori căutăm sufletele pentru că le-am uitat undeva în noi
Sub o creangă căzută pe jos în mocirlă în urma unei furtuni
Și găsindu-le le certăm pentru că s-au ascuns ochilor noștri
Și în timp de nevoie ne-au abandonat lăsându-ne singuri
Să ne dăm seama ce înseamnă a iubi și ce înseamnă să omori
Și a muri
Sau poate ce înseamnă că e același lucru
Cu sau fără suflet și cu sau fără suflu

Înțelepciunea dobitoacelor

Nu am mai văzut de mult dobitoacele zburdând. Ele dau mai mult crezare minunilor din înăuntru. Ele știu să se înghesuie laolaltă când vine vremea să ceară iertare. Ele știu să se dezbrace de haina lor de blană când nu mai au ce face, decât să se vadă în fața Celui Ce le-a creat. Ele știu mai multe decât noi am învățat. Noi nu ne mai uităm după minuni. Cu pieirea lor am pierit și noi și acum pribegim printre cărări căutând un drum. Totu-i întuneric. Normal, fără ochi nimeni nu poate vedea încotro e lumânarea vindecării lui. Rămânem bolnavi, muribunzi și nebuni.

Mironosițele

Mult s-a ponegrit iubirea voastră
cu umezeală, de parcă
o mare-a năvălit peste coaste și spinări
a frânt și-acum istovit se scurg
într-un jalnic cânt și-obositor
de dor și îngânat cuvânt pomenitor.
Nu plângeți,
căci când vă văd suspinând
deasupra formelor de lut
îngerii cerești, se-aud cerând
lui Dumnezeu cât de curând
să vă curme suferința căci cu siguranță
mai bună vă e moartea, o speranță,
decât această multă prelung viață.
Și vă veți trezi în negura cea veșnică,
nu pentru că-i sfântă, ci pentru că lumină
aici nu se află, mai degrabă
o găsiți dacă urcați puțin
și dacă iarăși că trăiți
vă pomeniți.
Nu plângeți.
Cred că v-am mai zis
că cine-și plânge morții
mort și el va fi.

Chemarea

Așa cum sunt chemate florile
când le-a venit timpul să moară
și se îngroapă în pământ petală cu petală,
numai ca iarăși să răsară din moaștele lor
o floare,
(pe care de-astă dat-o pasăre
o culege de prin ceară și o scutură de lumânare
pironită printre ramuri,
apoi cu ea în zare zboară
și se-nsoară cu o pasăre
de asemenea frumoasă,
(așa cum unii merg cu florile în mână,
smulse din grădina unei bucăți de humă,
așa ei se și șterg cu ele pe la gură,
sperând ca mirul să distragă
de la cât păcătuiesc
și de la cât povățuiesc, în ciuda lipsei de-nțeles
ce reușesc să-l spună,
așa încât au confundat
șarpele de bronz cu șarpele din iad
și, cum se vorbește, cel care propovăduiește
fără a fi chemat, scârbește
slava Celui Preaînalt))
așa și păsările sunt chemate
când vremea să învie vine.

Hantisă

Aseară am visat frumos
în sfârșit:
pictam garduri roșii cu tine,
eram amândoi incompetenți
și lăsam goluri de alb,
dar cred că tu o făceai într-adins,
numai ca să demonstrezi
că se poate alb și roșu că se poate
fără să se-amestece
unul cu un altul,
curatul și curajul, candidul și
hantisul

Purtai părul foarte lung,
așa cum nu l-am mai văzut,
semănai cu un drum
și semănai un râset
cu un plâns;
am crezut că nu ești tu,
dar mi-am dat seama imediat,
căci nimeni nu mai are așa zâmbet
sau asemenea răsunet
când surâde;
eram într-un labirint de gânduri
nevopsite și foarte albe,
dar pe alocuri erau goale,
deasupra ne suspina soarele
peste fețe dezbrăcate;
îți vedeam curbura nasului,
mă întrebam când voi afla
răspunsul

Te-am întrebat de nume și mi-ai zis că nu e
important, deși eu îl știam
deja

Te-am întrebat de numere și mi-ai dat altele,
neimportante de altfel,
și m-ai lăsat cu pensula în mână
să descurce lemnul singură
și eu am lăsat-o-n urmă
ca să te urmez pe tine;
pe scânduri curgeau lacrimile
roșii ale razelor,
dar eu nu le mai vedeam;
era frumos afară, cerul
era senin și solul
era fertil și bun,
gardul era pe jumătate terminat
și în rest neterminat,
dar noi așa ni l-am lăsat,
căci se poate
și roșu și alb,
căci se poate

Numen

… iese din sine și se face
se cuprinde și apoi se stinge
și revine
un fractal mic al unui prinț
lumen dintr-un cuvânt
coroana pusă pe pământ și zboară
violent alb și violet curent îi poartă aripa în cert
cer își cere clar cucernic
cu ce nu se știe se răstoarnă
și coboară dintr-un geam sau o petală
numai ca iarăși să răsară
ecoul
se zbate printre cioburi se clatină
se sparge și se-ntoarce
plăpând
ca un susur de surâs
rămas în urmă lamentând
un ultim imn sau acatism
ce se pierde într-un sfânt
abis…

*sau
Ecoul plăpând abis

Minunii

Sunetele nu se pot vedea și lumina
nu se poate auzi,
dar încerc

Doamne nu știi cât de greu e
să descrii sunete,
să le procuri dintr-un lumen,
să le simți vibrația mulându-se pe minte
și-ntinând-o cu ambrozie,
să o sorbi ca pe un râset
și să te închini la ea

Dar te am pe tine O, minune
să îmbini șoaptele cu tunet
și cu ecou de clopote
în urmă bătute și-acum dispărute

Dar răsunetul e proaspăt, el lasă

un gol și nu se mai aude

Prefer să am un pic
decât să dețin totul (sau să îl pretind)
și-apoi să n-am nimic

Nu știi cât de greu e Doamne să descrii sunete
pe foaie, dar încerc

E ca și cum aș picura
flacăra cu lumânarea
și m-aș aștepta să ia foc
și litera
și marea

Psalm

S-amuțesc când te strămuți. Să clipesc un gând. Să te ating pe frunte și tu pe mine cu vânt. Să te sărut. Să simt că sunt mai aproape. Să-mi fac arc din spate. Să mă uit în sus la poale de zăvoare. Să le deschid cu buzele mușcate de vii. Să le sperii. Să-mi par că ești umplut vale până la mine în palme. Să cad în cald și mare. Să mă coboare la mal un val alb și moale. Să mă omoare. Să îl las. Să îl desprind din jind, să mi-l petrec sub tălpi punte peste luntre. S-alung ochii ca să văd minune. Să mă rog la adevăr și spume. Spune: când ți-ai milostivit verde cu un prezent, curs din cruce și ciment dar adus din moment, lut și veșmânt de pământ peste mormânt pentru cuvânt, de unde putere? Și de unde sunet și tăcere? Și de unde, soare, miere? Și de unde înviere? (din durere?) Să calc drept și fără glas. Să mă aplec la aplecat. Să mă (re)culeg. Să țin braț lângă braț, larg, să mă trag deoparte. Să primesc o parte ca pe un întreg sau ca pe un cer. Să mulțumesc cu degete și nu cu limbi. Să mă lunec și mir. Să mă despart de mine. Pas cu pas, departe. Mult nu mai e. Aștept. Aștept... aștept... aștept... liniște. Aștept... Liniște. Știu (de) unde. (din vise și din cântec.) Mult nu mai e până la iubire.

Te iubesc nimic

Te iubesc nimic
        așa cum te iubesc rotund
        așa cum te iubesc mic și plăpând.

Te iubesc mai mult
        cu cât ești mai puțin
        deajuns
        și de ajuns.

Te iubesc crescând
        peste gând
        când te găsesc (nicicând).

Te iubesc zilnic cum tu
        ca centru de zar umpli
        împrăștierea de har
        în jur

și te iubesc nocturn când te aflu (în văz-
                                        duh).

Te iubesc nimic căci tot
        nu e destul să nu.

Îngenunchind la graniță

Genunchii mi-au obosit iubindu-te
așa că le-am făcut o biserică,
m-am târât în genunchi pe poarta ei
julindu-i,
sângele i-a făcut închinare lăcașului

I-am spart pereții pe dinăuntru
ca să-i fac vitralii,
am luat din ce am durut și am pus pe ele
un pic de roșu,
dar s-a făcut albastru
și violet
și alb

Mă uit prin cioburi dezbinate și lipite la loc afară
și mă întreb cum se poate ca aici să fie tu
și cum mai reușesc să ies
fără să mă julesc
mai mult

Dar poate mai rămân
cât să te găsesc
în tine
întins
sau în pământ

Acasă

Îmi permiți să pășesc înăuntru?
Este cald aici și obscur.
Mulți vorbesc de vrăji și spun
că tot ce-i alb este nebun,
dar mie-mi place, așa cum
și întunericul îmi place,
este bun în ciuda
necredinței lor.
Ce nu văd ei se apără sub aripi,
altfel i-ar orbi.
Îmi permiți să trec pragul?
(Întins ca plugul chemi robul
în sens invers pe râu.)
Sunt mai multe culori aici decât afară,
cred că prefer,
căci afară este ger
și este ușor să mori
când n-ai idee cum să zbori:
eu, spre exemplu,
am fost lăsat în urmă pe pământ,
sunt dintre cei ce de curând
au decis sa vină
și-acum nu știu să mă întorc
- e fals; nu vreau
să mă întorc,
căci te-am văzut în drum
și n-am mai știut cum
să continui mai departe, m-am oprit
ca să te rețin puțin
și-a trebuit să te cunosc
și-a trebuit să îți vorbesc
și-a trebuit să te ucid
ca să pot și eu să plec.

(Vino mai aproape.)
Dar unde-ți este soarta? (Nu e.)
Crămar sau Cârmar, totuna. (Vino mai aproape.)

Îmi place aici.
Este cald și obscur.
Ceață și somn, se spune, dar vocile dorm. Ceată și Domn,
răspunde, frunte la munte.
Lumânările ard în colțuri și flama
se scurge peste mâini degerate,
curge în violet și roșu și le face albe. Trei degete la poale. Mână,
mână lângă. Vino mai aproape.
Cum ziceam, afară așteaptă albastru;
este de-o noblețe rară, din aceea
care te tresară dintru tine,
dar nu la fel ca verdele
des confundat cu negru,
dar nu la fel ca albul, dar nu la fel ca albul.
Poate nu știi că vin numai fiindcă tu
și numai fiindcă tu
și nimic mai mult.

Cioburile

Tot ce s-a spart s-a lipit
la loc, este altfel dar de parcă
și-a uitat cioburile, icoanele, totuna,
mă închin la ele și apoi sărut
pământul. Există iriși aici, dar nu îi
văd. Mărturia mi-e mormânt și
înviere. Este sfânt, fântâna soarelui
cuvânt, și-i dă viață. Cum se poate,
dar iată că da, să ne strângem
atât de tare încât să ne spargem.
Nu-i nimic.

Frunza moartă

cade.
Este speriată? Nu
Ci iartă
Iar iertarea ei e pace
Iertarea păcii e curată
Curățenia este goală
Goliciunea este oarbă
Iertarea-orbirii e iubire
Iertarea-i este Dumnezeu
Iar iertarea Lui sunt eu

Rugă

lasă să se scoale
susurul de soare
lasă să se-nece-n el
curățenia pământului
până moare
și devine crunt
lasă să se strice
orice rugăminte
sau să se repare
lasă-l iar să zboare
fără aripi care
să-i ajute zborul
aripi neatinse
și nestrămutate
lasă-l să departe
cu cât și mai aproape
vine
lasă-mă în pace
cu ideile de zbor
căci eu nu am aripi
și nici nu am vreun dor
să mă-nfrupt din gânduri
și să fiu nemuritor
sau mai bine lasă

Poate Foc Întraripat

Vântul e cumplit,
și marea e cumplită
și chipul ți-e cioplit,
iertarea șoptită,

din care, iată, o armată
se scoală dintr-o piatră -
din cenușă e sculată
ce eu credeam că-i moartă.

Sunt meniți să nu se-ndrepte
nici după o blândă rugă -
dar ei nu știu să asculte
și nici nu știu să plângă.

Stă dormant
până iar ridicat,
de zece ori mai rău
și de zece ori mai speriat -
dragonul întru flamă
sau șarpele în tumult
care mă face de ocară
și nu-mi dă pace prea mult.

Îi aștept mustrarea
dar nu mai apare,
și poate e tot aia
că sper cu disperare;

poate focul moare,
poate aripile-i ard
purgate-n propria lumină;
poate pasărea suspină
mai tare decât a cântat;
poate o fac să moară;
poate-s mortificat -

poate, poate, poate.

Iertare

Nu contează pentru tine
ce mie mi-e greu să pricep
chiar când începi să culegi
roade căzute pe jos

o floare
îmi spui că sunt ca ea
dacă n-o-ngrijești ea moare

vii de parcă ai ști
deja tot dintr-odată
și totuși nu spui nimic
oferi început dintru-nainte
măcar să ne fi născut
numai ca apoi
să ne lași pe noi să mușcăm
din fruct ca o salvare
în timp ce tu te depărtezi
ne faci o binecuvântare

oare chiar cunoști aceste lucruri
pe care eu să uit sau să le iert
sau doar le iei ca atare
și-mi spui să fac la fel

mă rog

încerc

îmi cer scuze

Împărtășanie

Eh, în spate se desprind stânci pe care plângi
cu zeci de prunci zece porunci
din chinurile facerii sfințite și-nchinate și valuri
de sânge portocalii în care
s-a răstignit un soare pentru asfințit și în spatele său
se întrevede o amprentă de paletă
nocturnă și o lună postumă
peste humă.

Eh, cât de greu este să lăsăm deoparte
carnațiile verzi și garoafele gravate
pe care le-ntretaie minunatele limbi
despicate și le-nconvoaie până devin
aceeași floare,
aceeași piele roșie ca mareele întârziate pe mal
alb
negru
alb
nisipul și adâncul pe la ceasul unu
noaptea, când irișii sunt mov și crezi
că poți să vezi Veșnicul Nimic și să îl posezi,

când te reflectezi unei luni pe o creastă de barcă
și îți ciopleşti un chip
de plictiseală,
iar în oboseală îl iubești ca pe dintr-al tău, mai mult, când chipul
îmbrățișează chip
cu buze, căci brațele trebuie
să vâslească mai departe.

Eh, cât de greu e să bei marea și să pieri
din gând oasele de lut și să uiți coastele străpunse
de săgeți și tunet mut
și cât de greu e să devii una cu Unul și să cari
în spate valul și lemnul și-untdelemnul înapoi mereu și să dispari
de tot.

Cuvântul
- (După) Chipul -

1.

îngeri pe stâncă
cresc
nu încă
simplu dor
naște semiluna-clopot
răsună
fâșie de cer prin
perete plin ori fereastră
înmulțită
așa a spus
pus mână pe creștet
de munte
liber și gol
lasă-le și intră
desfă-te din încheieturi
leagă-le
cu lumină deoparte
numai ei și cei ca ei
pot merge pe aer
alții nu au
voie
în suflet
sau cuvânt

2.

suflu dulce-pământ
și suflu tăcut
te-am recunoscut
frate-copil-părinte
la fel de mult
ca înainte
ne-ar plăcea
să vorbim
cu sufletul
la gură
ieșind
pe altă limbă
rostind iubire

3.

fiecare vârf cântă
o dată pe lună
când e ascunsă
în spatele celei lumini
pe care o cătăm să fie
unde nu e
decât
lipsă
pe sub o humă
ne îngropăm să o găsim
spumă albă parcă
arată
dar ea vine numai
dacă noi rămânem
să fim cu noi

4.

orice domn
se prinde
de un colț
de minte
îi ia de cot
pacea o pune
pe o masă
sub o lingură
așteaptă între stâlpi
care zboară
deșiră o coastă o strânge
în mână până cruce
mută gură din loc și atinge
degetul de sânge
îl gustă și plânge
și se dă înlături
ca să-mi facă loc
înapoi
de unde am venit
unde numește acasă
și când în sfârșit am ajuns
el deja pleacă
în acel lăcaș fără
să spună nimic
căci nimicul nu se rostește
el doar
nimicește
pe unde nu e

5.

când liniștea vine
este bine
să rămân tăcut
căci altfel deranjez iubirea
ce curge prin mine
din opus-eu și nu-sunt
căci e singura pretutindeni
care nu e nicăieri
care e din nimic
și totuși prea-multă
nu destul
venind din sub care acum
a devenit preasus
mai presus cuvânt
decât al meu
nici al meu

6.

forța ascendentă cade
prin culoare în cer-lumină
albă acromică din toatele care sunt
ție uite
din toate uit puțin
câte puțin până ajung
copil să mă joc cu păsări
de lut ca tine
ca și cum aș crede
destul știm că nu sunt atât
de mult tai
tai
tai
și văd culorile pe rând
roșu
albastru
negru
verde
alb iar unde ai picat
să mă readuc
ca să te rămân
m-am rupt numai un
veac mic să fim
pe jos să remușcăm o gură
de rămas-bun

7.

iubirea este
risipă de sunt
printre nu
și eu doar
un centru
și nu mai nici eu
numai tu
mereu
iubirea este mult
prea liberă ca să fie
altceva decât un nimic
care știe să umple
regate și domni și palate
cu fiere-nviere
după așa-zisa moarte
numită tăcere
sau marea trecere
pe care nu o recunoaște
nimeni pe pământ
căci este un cerc
gol pe dinăuntru
cu centrul pretutindeni
și marginea niciunde
măsurat cu ochi pieriți și pietre
dar pe ele stele
s-au născut
din mâna lui Iisus
care prin presus
se știe aici
cu mine
readus din veci

spre care mă duc
tăcut
de cânt
și orb de la aproapele
pe care iubire
prea-mult
așa cum e bine
așa a spus

Dialog

I. Îți lipsește? Îl întreb

II. când el cu ochii
Lumina albă departe înăuntru și soarele
cuprinde verdele ah ce n-aș da să te văd la lumină îmi zice

III. Nu cred că te-am văzut vreodată
Ești goală și te văd pentru prima oară
Cine ți-a spus
Vocile

IV. Trebuie să-mi scape Ceva
Poate ai două abisuri și mă sinucid în ele
până când văd verdele
de la lumina dinăuntru

V. Când te uiți în sus nu-ți amintești Nimic? Ba cum

să nu Te recunosc Oare

VI. dacă ne punem în genunchi mai contează că din tavan îți picură un soare
pe frunte și te unge violet
Ți se potrivește Mă mir

VII. că dacă scoatem univers din univers Tot (ce-i) univers rămâne

Mirului sau Mirelui
îmbrăcat în voal un val
alb sprijină o ancoră

VIII. pe spate sau cruce nu știm să distingem

Poate tu, poate eu

Poate suntem unul și același
Dumnezeu

ne-a pus cu milă mâna-n cap
și ne-a binecuvântat

cu salve nu știm care
i-o salvare oarecare
sau o bombardare pare

IX. că deja te-ai lepădat de ceață
și de ceata de lutași Tu zbori

și mă întreb ce ești prin viețuitoare
Poate ai murit și nu-mi dau seama
că nu ești viu și de-aia nu semeni

cu nimeni Ești etern Mă tem

X. Îți lipsește? Îl întreb

zâmbește Nu
răspunde dar eu știu că
Da

Părere

dacă aș ști numai cum să te întreb lumină
devreme și totuși oglindă în cer peste
stele curate ca o sticlă
ca un plânset o mare ce-și găsește
spuma în mal și se zdrobește
în el cu mirare și calm cum
îmbrățișează nisipul și-l acoperă cu alb
și-l face negru un simplu basm
de pus pe cap deasupra gândurilor ce
se presară ca dintru iad sau poate nu
cunosc încă ce înseamnă cer
și îl confund precum și părerile
de rău le răspund ca și cum nu tot
în sus și din el cad toate vorbele
și cu ele râset ce sublim clinchet
de ciorchini un pahar să-l bem
împreună să-mi dai să mă satur
să mă speli de toate
păcatele înainte să intru pe poarta
albă la fel ca valul și încă nu
știu cum să te scriu și încă
mă întreb căci pe tine nu încă
dacă m-am trezit știindu-ți numele
sau dacă ai venit ca un simplu
anonim să mă scuzi sau să mă ierți
sau să-i aștepți pe ceilalți să afle cum
te numești sau să îi vezi cum pleacă în timp
ce iubirea încă le vorbește

Myth of Moon and Flight

Because I saw an ethereal being
that was and is and shall,
as in all the heavens dwell,
live eternal in grand life,
for in what else might his wings gorge themselves,
but the odd and everlasting death?

I seem to give an explanation for
already passed past events,
not defined through words but senses,
as I cannot word them yet.

How could my
lead tongue improve
a memory so lividly true,
how could my breaths, short, describe an
endlessness of sorts?
How, how, how, I howl all questions to the Moon,
but she feigns indifference now, hiding
soft behind the sun,
she weeps,
just as I wept,
watching the being step by step, she
sings the tune that we dance to,
she cries, and we ask
Why?
But then she lies,
and the shadows that she casts
not as trails but as the sea they part
our islands, one by one
to part our ways and split our hearts.

And we ask
Who?
Who are you,
being outcast from the Moon,
to have wings as birds that fly,

to have worms that crawl nearby,
Who are you?

We call them angels,
those with wings that we know not,
and even if we knew them how could we not?
As the oil sky drips its melted
fire, indigo aflame and lightened,
onto our heads giving us crowns,
do we not moan?
Do we not howl?

Because I saw an ethereal being,
and I knew not the answers
to disquiet contrasting critiques,
the view placed in the shadows, trees
swallowed by the bees,
moths eloped in the moonlight,
and yet I could see...

If worms eat birds will they still fly?

Glosar

***nadir** – cel mai înalt punct de pe bolta cerească situat direct sub observator, diametral opus zenitului

***lumen** – unitate de măsură a intensității fluxului luminos; spațiu din interiorul unui canal cavitar; lumină sau gol, vid

***Leviatan** – monstru marin demonic ce apare în teologie și mitologie, a cărui denumire înseamnă 'a uni', fiind considerat șarpele sau dragonul ce se încolăcește în jurul întregii materii

***zenit** – cel mai înalt punct de pe bolta cerească, situat direct deasupra observatorului, diametral opus nadirului

***Formosa** – frumos (lat.); denumire alternativă pentru Marea Diavolului din Oceanul Pacific

***Ma no umi** – mare periculoasă (jap.), denumire mai recent folosită pentru a desemna Marea Diavolului din Oceanul Pacific

***"A milei fire nu cunoaște silă"** – referință la *Negustorul din Veneția*, Actul IV, Scena I, W. Shakespeare, 1600

***"Umbră, fă-te copil!"** – din poemul omonim din volumul *Elefantul promis* scris de Ieromonah Savatie Baștovoi, 1994

***mynah** – sau 'myna', este o denumire alternativă a graurului, provenind de la *madana* (sanskrită), care înseamnă 'iubire', 'dumnezeul iubirii', 'extaz, jubilare'

***inopia** – lipsă, neîndestulare (lat.)

***Sobek** – zeu al Egiptului Antic de natură fluidă, asociat cu crocodilul de Nil, fiind patronul fertilității dar și al înmormântării

***Apep** – zeu al Egiptului Antic care întruchipa haosul, fiind în opoziție cu lumina și reprezentat în artă sub formă de șarpe uriaș

***Set** – zeu al Egiptului Antic, patronul deșertului, dezordinii, violenței, necunoscutului; are rol pozitiv în alungarea lui Apep, însă este mai cunoscut pentru rolul jucat în Mitul lui Osiris, fratele său, pe care îl mutilează și îl omoară

***wakarimasu** – înțeleg (jap.)

***wakarimasen** - nu înțeleg (jap.)

***orbis** – cerc; lume (lat.)

***cratimă** – ngr. *kratima*, ('legătură', 'acțiunea de a ține') și *kratos* ('putere'); gen de cântare, aparținând stilului papadic, alcătuită, în vechea muzică, din melodii executate pe silabe variate, fără semnificație, cum sunt: *to-te-to*, *te-ri-re*, *te-ri-re-rem*; pentru că silabele *te-ri-rem* sunt frecvent folosite, cântările scrise în această formă se numesc uneori *tereremuri* ori *teretisme*, însemnând 'ornamente' melodice

***lux alba** – lumină albă (lat.)

***apocatastază** – gr. *apocatastasis*, 'restabilire în starea primară'; teorie teologică conform căreia lumea, care ar fi apărut după căderea omului, va fi în cele din urmă restabilită în starea ei originală din perspectiva unei mântuiri universale, prin etape succesive, grație harului lui Hristos Care nu îngăduie pieirea veșnică a creației Sale

***hantisă** – idee, amintire, de care cineva nu sepoate debarasa; obsesie; mișcare de obiecte, zgomot, despre care se pretinde că ar putea fi provocată la distanță, prin inducție psihică

***numen** – în filozofia lui Kant, este lucrul în sine, care nu poate fi cunoscut decât prin rațiune; libertatea, nemurirea sufletului și divinitatea (din lat. *numina*, 'voie divină')

Mențiuni onorifice [N/A]:

Pentru început: chiar dacă ce am scris este mai profund de atât, baza pentru *Zilele* este povestea de dragoste a unui cuplu neobișnuit de graur-vrabie pe care l-am zărit la fereastră într-o bună zi. Am auzit cântul graurului, care se spune că ar fi o pasăre vorbitoare. În India i se spune *mynah*, de la *madana*, care înseamnă 'iubire', 'dumnezeul iubirii', 'extaz, jubilare'.

Cum credință este un omagiu adus lui Lucian Blaga, prin "pe deasupra noastră, / păsările trec prin Dumnezeu" (*"Vulturii treceau prin Dumnezeu deasupra noastră"*, - *Amintirea*, *În marea trecere*, 1924) și prin "Ne punem mâinile și gândurile-n cruce" (*"Așează-ți în cruce / gândul și mânile"*, *Noapte extatică*, *Lauda somnului*, 1929).

În aceeași manieră am abordat și versuri din *Decalogul* lui Nichita Stănescu în *Împărtășanie*: "când chipul / îmbrățișează chip / cu buze, căci brațele trebuie / să vâslească mai departe" (*"9. Îmbrățișarea chipului cu chip sărut se numește. / 10. Numai chipul se îmbrățișează cu chipul, căci brațele sunt făcute pentru ararea câmpului."*)

În *Costum pentru suflet* descriu o scenă inspirată din *Iluzia unei insule*, cântec interpretat de Valeriu Sterian cu versuri scrise de Adrian Păunescu (care sunt suficient de ciudate încât să transmită duioșie și melancolie în loc de sentimentul macabru pe care astfel de tablouri l-ar picta).

Iar, nu în cele din urmă, *"Umbră, fă-te copil!"* este titlul unui poem din *Elefantul promis* de Ieromonah Savatie Baștovoi: *"Pe unde trec las umbra / înfiptă ca o sperietoare / în grădina iubirii. / Vreau să mă întorc mai târziu / și să zic: Umbră, fă-te copil! / Eu încă nu am încetat să cred / că într-o bună zi / voi atinge luna cu mâna."*

Nota autorului

Sunt o ființă mai nespusă
decât alte ființe
fiindcă spusele numai sus
au sens iar aici surâs
și semn pus deșert

Când sunt sinceră mă ascund cel mai mult.

Nu am de gând să mă justific. Nu de aceea scriu, pentru a fi înțeleasă de alții, ci poate pentru a mă înțelege eu, sau poate – ca să evit ipocrizia – pentru a mă arăta îndeajuns încât să nu simt că mă ascund. Mă exprim fără să mă explic. Dar dorința de exprimare poate fi înșelătoare și poate atrage după sine orgolii. Poate este și manifestarea o formă de histrionism, dar și o formă de libertate în adevăratul sens al cuvântului. A te dezlipi de ce ești și a expune cine ești înlătură orice limite, vindecă răni, răstoarnă greutăți de pe umeri, distruge frici și le îmbracă în credință.

Mă gândesc la cineva și încep să scriu și în timp ce scriu îmi fuge gândul la altcineva și după ce termin de scris ultimele versuri sunt despre altcineva și după o vreme când recitesc mă duce cu gândul la cu totul altcineva, și totuși toate aceste altcinevauri sunt același lucru în final. Ce aș putea să explic mai mult decât atât? Pot doar răspunde simplu unor întrebări complicate.

De ce e iubirea moarte? Pentru că iubirea este viață, iar moartea nu este sfârșitul vieții, nu este nici măcar întreruperea ei, ci este o parte integrantă a ei.

De ce aproape-absența genului feminin? Pentru că masculinul, spre deosebire de feminin, este neutru, iar neutralitatea este cea mai aproape de adevărul originii noastre spirituale. Trupul fără suflet este doar un munte de țărână, iar sufletul e mai presus de toate definirile de gen sau sex pe care mintea umană le poate inventa.

De ce Dumnezeu, sfințenie, biserică? Iar eu spun: Dar nu este iubirea, la nivelul la care o putem noi dărui, și ea o biserică, închinată subiectului iubirii noastre? De aceea, precum cineva a zis atâta de frumos odată, *pentru Dumnezeu, acasă este iubirea.*

Altfel spus: *Adevărul se trăiește, nu se teoretizează.*

Cred că aceasta este concluzia finală.

Anastasia Forfotă, 2022

Cuprins

genunchi frânți pământ
buricul degetului
pe frunte aripi
drept zâmbet val alb miră
lună neplină
buze roșii, sânge și
verde luminii.

ISBN: 978-973-0-35915-2